

МОУ "Златица"

в три части

ИСТИНАТА Е ЕДНА ЗА ВСИЧКИ



ИСТИНАТА Е ЕДНА ЗА ВСИЧКИ

в три части



С участието на:
Игор Михайлович Данилов

„Възраждане на човечността“

„Илюзията и Пътя“

„ЖИВОТ“

интервюираща Татяна Новак

МОД АллатРа 2016

Предаванията можете да видите на адрес:

<http://allatra.bg/articles/the-truth-is-one/>

<http://allatra.bg/articles/the-illusion-and-the-path/>

<http://allatra.bg/articles/life/>

Превод и редакция; Вита, 2016



ВЪЗРАЖДАНЕ НА ЧОВЕЧНОСТТА

част 1-ва



З

дравейте драги приятели. Днес в студиото ни е нашият уважаваем гост - Игор Михайлович Данилов.

Игор Михайлович: Здравейте!

Татяна Новак: Игор Михайлович, много бих искала да засегнем темата с предстоящите катаклизми. Очевидно е, че вече се случват и нарастват с шокиращи темпове. Светът стои на прага на глобалните катаклизми. Как ще живее обществото, как ще живеят хората, в условията на постоянно растящото количество природни бедствия?

Игор Михайлович: Хората живеят с това, с което са живели и преди тях. Те засягат единствено хората, намиращи се в епицентъра на тези катаклизми. Именно при тях започват проблемите, на тях им е нужна помощ. Но за съжаление светът днес не е готов, и това е истина, да окаже помощ на пострадалите. Неведнъж вече наблюдавахме подобни ситуации, когато помощта идва прекалено късно,



а понякога и въобще не идва. Това е обусловено на първо място от нетърпимостта между хората. За съжаление, сега с всички сили, се възпитава едно потребителско общество, защото водещата сила в коя да е държава е икономиката. Разбираемо е, че личните интереси на определени хора, групи хора и държавите като цяло не се припокриват с интересите на самото общество, тоест държавите, това не са хората, а ограничен кръг лица, които управляват тази страна. Това действително е така. Техните интереси са свършено други. Да, тези лица са загрижени, имам предвид елита, мислят глобално, развиват икономиката, това дори води до по-добър живот и по-високи заплати за хората. За да вървят нещата е нужно потреблението да расте, тъкмо от тук изниква потребителското общество, а потреблението засяга кое? Егоизма, горделивостта, завистта, тоест ако имаш някаква модерна дрешка и тя ми харесва, аз също трябва да си купя такава. Виждам какви обички имаш и на мен ми се иска да имам такива. В това е смисълът на потреблението, такава своеобразна негласна реклама, та дори и гласна. Но в това преследване на икономическо богатство за съжаление е изпуснато най-елементарното - Човечността. Хората станаха нетърпими един към друг. Сега наблюдаваме именно тези процеси. Съвсем наскоро, когато се случи бедата, когато едва няколко милиона души бяха принудени да мигрират в Европа, практически доведе стария континент до колапс, а това са само няколко милиона. По принцип вече не е тайна и за това трябва да се говори, че в близките години ще бъдат принудени да мигрират, като минимум няколко милиарда души. И какво ще правим тогава?

Татяна Новак: Нещата, за които говорите наистина се случват. През 2014 година учените от „Аллатра - Наука“ публикуваха доклад, в който ясно бяха описани глобалните катаклизми. Не минаха и две години, а събитията се развиват с такава невероятна скорост, с такива мащаби...

Игор Михайлович: Събитията се развиват в съответ-



ствие с доклада, запознат съм с него. За щастие той излезе в своята кратка версия, и слава Богу. Защо? Защото не трябва да плашим хората, това е първото. Хората трябва да живеят спокойно, но в същото време да бъдат предупредени. Ситуацията действително се влошава, и в климатологията и в много други направления. Но най-лошото е, че ситуацията в човешките отношения се влошава. Говоря за същата тази нетърпимост, за която споменах преди малко. Банален егоизъм. Ето това е, което доминира в хората, а това рефлектира върху всичко, върху обществото, семейството, върху цялото човечество. Ето това вече е сериозен проблем. Не трябва да бъде така, а по съвсем друг начин. Ако не се обичат, хората трябва поне да се уважават, да разбират, че с ближния са една кръв, без значение каква националност са. Ближният също е човек. И ако на днешен ден хората осъзнаваха това, щяха да бъдат много по-човечни и такива проблеми като този в Европа нямаше да ги има. Но в тази ситуация са виновни не само европейците, вината е обща, и на емигрантите, и на домакините. Това е обусловено от факта, че нито едните, нито другите са възпитани, в буквалния смисъл на думата. Идват в чуждата култура със своите навици, маниери и достигайки до бленуваната свобода започват да си мислят, че могат да правят каквото си искат. Идват и смятат, че всички са им длъжни, това също не е правилно. Ако човек е свикнал да живее по определен начин, тогава е достатъчна лека намеса и той започва да изпитва дискомфорт, а дискомфортът какво предизвиква - негодувание, нали така? И естествено в тези условия много лесно се заражда и омразата. Видяхме не един път, какво се случваше с тези бедни хора, които бяха принудени да бягат, хора, които преживяха толкова много. Всички те страдаха и заради единиците, които се държаха невъзпитано, подчертавам не всички, а единици. Тези единици създаваха безредици, извършваха престъпления и много други неща и именно те предизвикаха негодуванието на местното население. Имаше сериозни сблъсъци, от което последваха доста тежки последици. Това не е правилно. Това се случва, защото се изпуска момента,



когато човек може да бъде възпитан. В буквалния смисъл на думата. При нас е модерно да бъдеш богат или поне да изглеждаш такъв, а какво струваш, един Бог знае. Но при нас не е модерно да бъдеш човек, обикновен, добър, съвестен човек. А този пропуск е изключително сериозен. За да се промени поне мъничко вектора, трябва самите хора да го поискат. Не си струва да се надяваме на елита или на държавата. Какво представлява същата тази държава? Държавата са хората живеещи в нея. Какво е елита? Това са същите тези хора, които в по-голямата си част са много разочаровани, защо? Когато са се стремили към властта имали планове и им се е струвало, че когато изпълнят тези планове, всичко ще се промени. Но когато плановете се изпълнили нищо не се променило. Както са живеели със своите проблеми, така и останали с тях, дори проблемите се увеличили. Тъкмо за това искат да станат още по-богати и влиятелни. Тъкмо за това се борят през цялото време. Тези хора нямат покой, всички те са наистина нещастни. Защо? Защото всеки човек чувства вътре в себе си кое е истина, а кое не е. Каквото и да му разказва съзнанието, колкото и да отлага всичко за после с надеждата, че в близкото бъдеще нещо ще се промени, вътрешно човек чувства и разбира, че всичко това е са просто приказки. Въпреки това, той се поддава на капаните на своето съзнание. Та нали е по-добре е да се вярва в хубава илюзия? Тъкмо така постъпват и хората. Вярват в илюзии, пренебрегват своята съвест, чест и всичко човешко в себе си, за да станат като всички, за да се издигнат по-високо и да управляват останалите. Ето я и бедата. Затова не си струва да уповаваме на тези хора, тъй като са също толкова нещастни, както и всички останали, просто не си струва. Все пак мисля, че решението или изхода от тази ситуация е в само организирането на хората. Трябва да се обединят, трябва да има единство между тях. Хората сами трябва да изискват от същите тези медии не реклами и зло, а обратното, у нас навсякъде се пропагандира злото, каквото и да пуснем ни разказват за насилие и тем подобни. Тоест - купувай и се страхувай. Ето такава е тенденцията. Може би си



струва да сменим риториката? Кой е потребителят на тези стоки? Това са хората, нали? Ако двамата с теб откажем да купуваме тези стоки и към нас се присъединят останалите, тогава пазарът ще се нагласи спрямо новите условия и ще бъде принуден да ни достави този продукт, който ни е необходим, нали така? Иначе никой няма да му обърне внимание. Кой е виновният? Ние.

Татяна Новак: Тоест хората не са способни или просто се страхуват да се обединят, или не виждат и не знаят как да го направят?

Игор Михайлович: Много от хората не вярват в това.

Татяна Новак: Просто не вярват, така ли?

Игор Михайлович: Много от тях не вярват, много се страхуват. Това е следствие от навързаните им шаблони и отново стигаме до същата тема. Това действително е така. Тези шаблони се навързват на хората изкуствено, за да консумират повече и да мислят по-малко за себе си като за човек. Да се възприемат като потребители. Да се борят за своето оцеляване, да стъпват по главите на другите в жаждата да се издигнат по-високо.

Знаем, че човек е двойствен, как в него съществуват материална и духовна части. Материалната част е смъртна, тя боледува, страда, завижда. Именно това е проявата на висшия егоизъм, или да го наречем горделивост - най-страшния грях сред всички възможни, който прави от човека животно. И тук възниква следният въпрос: „какво доминира в човека?“ Ако в човека доминира духовността, поне мъничко, той ще може да осъзнае кое е добро и кое лошо. Колко е лошо да бъдеш животно, защото каквото и да постигнеш в живота - всичко е прах. Наистина, каквото и да придобиеш, в действителност не ще го притежаваш. Всичко е временно! Всичко има край. И завършва много по-бързо, от колкото ти се иска. Още повече в съвременната климатична ситуаци-



ция, да го кажем така мекичко, за хората е по-добре да бъдат Хора с главна буква. За да си подават ръка едни на други. Тук има още един момент. Казвам го за хората, които слушат своето съзнание и се поддават повече на, да ги наречем, земните страсти, от колкото на духовните неща. Това е поизгодно. Само ни се струва, че ситуацията не ни засяга, та нали катастрофите се случват там някъде си. Просто днес се случват там, а утре ще се случат при теб. Ще ти помогне ли тогава съседа? Разбира се, че не ако е такъв какъвто си и ти. Тогава какво е нужно да направим? На първо място да протегнем ръка на съседа, да се погледнем честно в очите. Просто да поседим и да се погледнем в очите и да помислим. Дори не са нужни думи, за да разберем, че всички сме една кръв. Нали така?

Татяна Новак: Точно така.

Игор Михайлович: И тогава ще ти е мъчно, когато се случи нещо лошо със съседа. Когато си готов да му помогнеш, това ще означава, че и съседът ще ти помогне ако на главата ти се стовари беда. Но докато ти самия не си готов да му помогнеш, не чакай помощ от него. Той е същият какъвто си и ти, живее в същите тези условия.

Татяна Новак: Наистина, моделът на поведение у хората, когато се случват някакви бедствия и катаклизми е един и същ. На въпроса, как си представят, че ще се случат, те виждат само един вариант. Някакъв хаос, беззаконие, все едно нямат друг сценарий в съзнанието си.

Игор Михайлович: Естествено. Хайде да видим какво ни показват във филмите с катастрофи. Какъв е сценарият? Всичко се руши, всички умират. Спасяват се единици, нали? Кой се спасява? Елитът и тези, които са нужни на елита, а останалите са в хаоса. Тук много от хората се чувстват обречени, а тези, които са по-пробивни се стремят да станат ако не елит, то поне нужни на елита. Разбираш ли? А това



подтиква и настройва хората към какво? Към духовното търсене, човечността и единството ли? Какво може да е това единство ако всичко наоколо се руши? Така го възприемат.

Татяна Новак: Тоест, на човека се поднася модел, в който му се вменява, че ще се спаси ако е близо до елита.

Игор Михайлович: Ако не елит, то поне негова неразделна част - слуга.

Татяна Новак: Тогава ще можеш да се спасиш.

Игор Михайлович: Е, поне ще имаш някакъв шанс.

Татяна Новак: И отново, да се спасиш. На всеки е ясно, че човек е смъртен и все още няма никой, който да се е спасил.

Игор Михайлович: Но съзнанието разказва съвсем друго. Нали така.

Татяна Новак: Че ще живее вечно.

Игор Михайлович: То не ти разказва, че ще умреш днес или утре. То ти разказва, че ще живееш дълго. В това е феноменът на съзнанието. Това е най-големият лъжец, който може да съществува, но на човека му е трудно да разбере и осъзнае това. Как така? Та нали съзнанието това съм аз! Как ще се разделя от съзнанието? За това ще поговорим малко по-късно.

Татяна Новак: Бих искала да си поговорим за духовността. Нашето общество няма да може да оцелее в периода на катастрофи без духовно нравствените основи. Какво въобще разбират хората под понятието духовност?

Игор Михайлович: В своята по-голяма част ли? За по-



голямата част от хората, духовността е да отидат в храма, при това показно, за да ги смятат за духовни. В зависимост от религията да направят някакво молитвено действие. С това и свършва духовността. Още нещо. Как без него? Всички казват, че са духовни, че са Божии чада и че Бог им е длъжен, когато с тях се случва нещо. Не говоря глобално, тъй като там нещата са още по-зле. Заболяло го коремчето: „Господи за какво?“ Нали? Защото е изял не каквото трябва. Трябва да отиде при доктора, а не да занимава Бога със своето болно коремче, не е ли така? Трябва да бъде по-внимателен в избора си на храна.

Татяна Новак: Дали ще успеят хората да се консолидират, няма да казвам глобално, континент или някакъв район, а просто да се консолидират помежду си в най-обикновените взаимоотношения? Просто в семейството.

Игор Михайлович: На днешен ден бедата не е само в обществото, но и в самите семейства. Нека погледнем колко разводи има. Това наистина е катастрофа. Не взимаме нашата страна, а целия свят. Това навсякъде е голям проблем. Защо? Отново стигаме до потребителското общество и висшата степен на егоизъм в човека, неговата горделивост и нетърпимост. Когато хората се срещат и решават да се оженият или омъжат, те правят компромиси, тъй като хормоните работят и т.н. Но приказката свършва със сватбата, а после започва животът. Тъкмо тогава възникват проблемите. Ако човек не е готов да отстъпва, тогава задължително започват конфликтите. Задължително! А конфликтите, това е търкане, това е зараждане на нетърпимост един към друг. Тъкмо тук изниква моментът на отговорност ако има деца. Това се явява някакъв съдържащ фактор, но днес и това вече не влияе на решението на съпрузите да се разделят. Често могат да се търпят един другия ако има такава негласна договорка, единият печели, а другият се грижи за него. Нещо като слуга и господар. Но ако погледнем как е устроен света и как е устроена материята, тогава всичко си идва



на местата. Реално, всяка материя се стреми да доминира над другата материя. Ако погледнем как живеят животните - силният диктува на слабия, а слабия слуша и слугува на силния. Същите тези инстинкти се активират и в хората, и в семейството, навсякъде. Проблемът възниква именно от бездуховността. Бих искал да засегна темата, колко много хора обвиняват различните религии, секти и т.н., как еднокой попаднал в секта и двамата се разделили. Религията, видите ли, е виновна за това, че човек започнал да вярва в Бога и решил да се разведе, или тя решила да го напусне. А какво реално се случва? При това много често. Човек отива в някаква религия не за да опознае духовния свят, тоест да се приближи до Бога, а защото нещо го увлича, компанията или някакви лични интереси. Напълнят му главата с приказки, идва си в къщи и започва да учи. Тоест, човек, който не притежава знание и няма личен опит, започва да учи. Естествено, че това е форма на манипулация. Той получава определени инструменти, за да „помогне“ на своите близки, както казват някои. Та нали се заблуждават? Аз зная къде отивам - към Бога, а хората не знаят. Моите близки не знаят и аз искам да им помогна. Тогава се нарушава първото правило, което го има във всички религии, неписано правило - Свободата на избора. Какъвто и да ти е твоя роднина, близък, любим и драг, той е човек, той е свободен и е в правото си да взема това решение, което му харесва. Ако ти харесва някаква религия - моля, бъди в нея, но уважавай ближния. Нека погледнем нашите общи познати, как всички са като едно семейство и въпреки, че изповядват различни религии, живеят добре и се уважават. Защо? Защото хората са духовно по-развити и ползите от това духовно развитие в коя да е религия...

Ще се отклоня малко от темата. Какво дава религията на първо място? Тя дава възможност на човека да достигне Бога, нали така?

Татяна Новак: Да.



Игор Михайлович: Всяка една има свой път. Но реално пътят е един, инструментите са различни. Ако получавайки тези инструменти, човек започне да изпълнява нещо и да се стреми, той задължително ще стигне там, където иска. Имам предвид до Бога. Какви качества придобива човека, развивайки се по този път? Уважение към другия човек. Той разбира какво доминира в неговата втора половина и дори тя да се държи малко неадекватно, и той да гледа през нейната призма, там демони или проявява на своето животинско начало, разбирайки това, той иска просто да помогне на другия, нали? Защото страда. Тогава ще започне ли да му навързва своето мнение? Естествено, че не. Тоест има взаимно разбиране, взаимно уважение. Елементарните неща, които помагат да се запази семейството ако има желание за това, но ако в хората няма такова желание, тогава при всички положения ще се разделят. Често има още една причина, когато някой отива в дадена религия, започва да се увлича, отделя и много време, а на семейството си отделя малко.

Татяна Новак: Потребителско отношение.

Игор Михайлович: Точно така, потребителско отношение един към друг. Отишъл там да се занимава със своя духовен ръст, а тук, извини ме, децата бягат целите в сопони. И край, скандал. На мен ми отделят малко време, децата са сополиви, а ти се занимаваш с духовен ръст. Къде е тази твоя духовност? И така, дума след дума... Както винаги - с тенджерата по главата или нещо друго. И се разделили, а после кой е виновен - религията. А реално кой е виновният?

Татяна Новак: Разбира се, че самият човек.

Игор Михайлович: Точно така, самият човек. Тъкмо това е нещото, от което човек трябва да се отърве. Най-напред от това.



Татяна Новак: Да се научи да живее в уважение и любов към ближния, в духовния смисъл на тези думи.

Игор Михайлович: Разбира се! Това започва от най-малката клетка в семейството и завършва с цялото световно общество. Ако в света се случват конфликти и това се поощрява, да вземем футболните фенове как се сбили с тези и онези. В кое цивилизовано общество това е допустимо? Едни хора да пребиват други? Някакъв си фанатизъм, неуважение или нещо друго. Това нормално ли е? За това се пише, разказва се, осмива се и се възприема за нещо нормално. Всяка агресия, насочена от един човек към друг, трябва да бъде осъждана от обществото. Не е ли така? Всяка агресия трябва да бъде прекратена и агресора какво трябва да бъде?

Татяна Новак: Наказан.

Игор Михайлович: Не, изолиран от обществото, поне за превъзпитание. Като минимум. Ето тогава това е едно цивилизовано общество. Тогава ще може да се ходи спокойно по улиците. Нали така?

Татяна Новак: Да.

Игор Михайлович: Какво иска всеки човек в този свят? Вече засегнахме тази тема в едно от предаванията. Какво е нужно на човека, в този свят? Преди всичко. Не визирам духовните търсения, визирам материалния живот.

Татяна Новак: Знаете ли, всичко опира до зоната на комфорта. До удовлетворяване потребностите на своето аз.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно! Комфортът, но той е на второ място. На първо е безопасността, тя е преди всичко. А след това изниква егоизма. А безопасността е какво - взаимното уважение. Когато човека не тръгва да ограбва някого. Когато в обществото има нетърпимост към подобни



действия. Това не се поощрява от обществото и задължително се наказва, а не - единият откраднал нещо, а всички останали се посмели. Крадецът откраднал от крадеца.

Татяна Новак: Хората нямат доверие един на друг.

Игор Михайлович: А недоверието се заражда, преди всичко, в самия човек. От къде възниква? Защото самият ти нямаш доверие на никого. Не е ли така?

Татяна Новак: Така е.

Игор Михайлович: Правилно. От къде възниква недоверието към другите хора? Преди всичко поради недоверие към себе си. Всеки човек разбира прекрасно, че в него нещо не е наред. Ако естествено малко се позамисли. Но сблъсквайки се с момента на самосъзнанието, или да го наречем самопознанието, а до това стига всеки, независимо от религията. И когато човек стъпва на духовния път, ето отново се върнахме към религиите, и търси духовното, той задължително достига до самоанализа и самонаблюдението. И както и да го наричат - ум, съзнание, разум или пък личност, тъй като е по-близо до личността. Това е нещо, което е отделено от ума, но е и много близо. Какво казват всички - не давай, воля, внимание на своя ум. Не давай внимание на своите мисли. Пести го. Защо? Това го има във всички религии. Има го и в Исляма, Християнството. Имало много велики хора, които действително били велики, тъй като постигнали много, та те говорили за това. Тоест да не се отделя внимание на негативните мисли. Излиза, че вниманието е сила. По този въпрос в книга АллатРа е написано много добре, не и правя реклама, а пояснявам. Ето например мнозина наричат АллатРа религия, секта или още нещо си. АллатРа не може да бъде религия! Защото това, което се разказва в АллатРа го има във всяка религия. Каквато и религия да вземем, ако отхвърлим наносите, които хората са донесли, остават Знанията от АллатРа. Много от нещата ги няма, много са се за-



трили, много се е говорило на хората от пророците по начин, позволяващ им да разберат. Ако направим една съпоставка, то това са същите тези синоними с разказаното в АллатРа. Бедата е там, че хората разбират това тогава, когато са се развили духовно. Та нали много от нещата в Християнството, Исляма, Будизма, каквото и да вземем, биват пропускали от хората покрай тях. Защо? Защото не разбират смисъла на някои неща. Тук възниква следния проблем, че хората, които са постигнали нещо в духовен план, а такива е имало много, разказвали своя опит, опитвайки да облекат в думи своето чувствено възприятие. Опитвали да пояснят по някакъв начин, какво представлява Онзи свят. Естествено, че произтичало усложняване на информацията. Това може да се разбере, когато сам постигнеш казаното. По друг начин не става, за човека това ще са само думи. В християнството име един интересен светец - Силуан Атонски, знаеш за него нали?

Татяна Новак: Да.

Игор Михайлович: Той разказвал за преобърнатата пирамида. Именно върхът на обърнатата пирамида се явявал Христос, а вървящият и търсец по духовния път човек, трябвало да се потопи до върхчето на пирамидата, да се добере до Иисус, за да опознае тази истина. Това действително е така. Ако се абстрахираме от условностите и приемем този пример за вървящия по духовния път чисто асоциативно, то това действително е така. Той облякъл своя опит в думи. Това е интересно. Но кой може да го разбере? Само този, който има такъв опит. Нали така? Дори тогава имало понятия и сравнения, както приведените в АллатРа, но там се разказва за съвременния човек на съвременен език в опростен вид. Разбира се, информацията е малко сбита, но е сравнително лесна за възприемане. Какво искам да кажа? И тогава Силуан разказвал за това, давал същите асоциации. Просто не е възможно да се разкаже по друг начин. А пък човекът или както казахме преди малко - потребителят, възпитан в съ-



временното общество, какво ще каже? По-скоро как ще възприеме всичко това? Каква е тази обърната пирамида, защо трябва да се грижа за всички? А в отношението си към Бога, какво е неговото отношение към Него на днешен ден? Дори тези, които се наричат вярващи, вървейки по интуицията към Бога, смятат, че щом Бог ги е изпратил тук, следователно им е длъжен нещо. Да речем, че вече имат някакъв принос пред Него. Следователно Бог е длъжен да ги дари със здраве, да им подреди живота и тем подобни. Не е ли така?

Татяна Новак: Да, достатъчно е да Му се помолят веднъж в годината или в месец.

Игор Михайлович: Разбира се. И това в най-добрия случай, при това молейки за нещо материално. Здраве, семейство, всичко да е добре, а всичко това се отнася към материалното. И онези светци, които действително постигали много, те не говорили за нищо друго, освен за спасението на своята Душа. Бог не трябва да бъде молен за нищо друго. Наистина, независимо от религията, хората, които ставали светци говорили за това. Защо? Защото ако погледнем истината в очите, не е религията тази, която спасява, а Бог. Нали така?

Татяна Новак: Да.

Игор Михайлович: Но единствено тогава, когато човек полага усилие, когато се саморазвива, саморазвива духовно. Например ако вземем живота на Мохамед в Исляма. Тези, които живеели с него се чудели, мнозина дори описвали как отделял много време за молитва - не обикновена молитва, а дълбока молитва. Днес има запазени източници и всеки желаещ може да се запознае с тях. Той достигал дълбоко чувствено възприятие. Защо? Защото човекът се стремил да пребивава Там. И със своя пример показал как да се постигне това. Но връщайки се от чувственото възприятие, той започвал да облича всичко това с разсъждения от ума, с



думи. Кой може да разбере това?

Татяна Новак: Единствено този, който може да го почувства.

Игор Михайлович: Правилно. Или поне този, който се стреми към това. Този, който има стремеж, който поне малко мисли не с мозъка, извинете за израза, а с Душата. Това не е правилно, не може човек да мисли с Душата, има личност, и тем подобни. Това е образно казано. Пропускаме през Душата. Така ще е по-разбираемо. Щом вече засегнахме темата със Силуан, ще е уместно да споделя за процеса на постигане на духовно. Ако си спомняш, той разказвал, знам, че си чела, просто така казвам „ако си спомняш“, за земетресението, което се случило по време на служба и как бил удивен от поведението на братята. В това време Силуан не бил толкова духовно укрепнал. По време на земетресението, когато цялата сграда се тресяла и падали камъни, той се уплашил и започнал да си мисли, че е по-добре да излезе, но когато видял, че до него абсолютно спокоен стои настоятелът, който не спирал да се моли, както и много от братята, само 6 души излезли, той останал и разбирал - когато човек е в Бога - няма от какво да се страхува. Ето това му дало нов тласък в разбирането на нещата. Съвсем неслучайно описал това, защо? Защото разбрал, какво означава да се намираш в Бога, и какво е да не се страхуваш. Той осъзнал, намирайки се в състояние на общуване с Духовния свят или с Бога, на когото, както му е по-удобно, че тялото е тленно и може да загине много лесно. Тогава за него този малък интервал от време, в който се намирал в диалог с Духовния свят или с Бога, станал безценен. Той ценил това много повече от материалния живот. Този важен, преломен момент го направил този, който в последствие станал. В по-късните си описания е писал, че в молитвата не трябва да има не само думи, но и мисли. Тоест, човек не трябва да се улавя за нищо, дори за добрите мисли, тъй като идващата по време на молитвата мисъл отвлича. Молитвата за него била своеобразна духов-



на практика. Не някаква си комбинация от думи, които човек повтаря като мантра с надеждата да получи нещо, това вече е процес на общуване с Духовния свят и всяка мисъл, било то и добра, отвлича човека от това общуване. Мисълта привлича вниманието, а влагането на вниманието в мислите усилва позицията на съзнанието и мислите започват да атакуват човека много по-силно. Тогава той губи молитвата. И после става много трудно да се върне в чувственото състояние. Да речем при хората, намиращи се в първите етапи на духовното познание. По-нататък, когато се развива, човек просто не позволява вниманието му да се отвлича на никакви мисли, картинки или нещо друго. Той писал за този чувствен опит, което отново ни връща към Мохамед, който говорел същото. Във всички религии се говори за чувственото възприятие намирайки се в контакт с Духовния свят, за ценността на този контакт и удържането му. Много от хората си задават въпроса: „как да задържа своето внимание?“ Ето тук се задава въпроса: „какво означава да задържа вниманието си? Как човек може да задържи вниманието си върху Духовния свят, това чувствено състояние?“ Тук дори се забелязва противоречие в самите думи, а това означава, че в човека има противоречие и неразбиране на самия процес, тоест човек се върти в порочен кръг, опитва се да почувства, че това съществува, но не може да го постигне. Защо? Защото се опитва да го постигне със своя ум, а с него не е възможно да се постигне. Вече говорихме за практиките и молитвите, които изпълнявал Мохамед и как отделил една трета от нощта, както описвали неговите приближени, за молитва, за това чувствено, дълбочинно състояние. Защо? Защото, постигайки тези тънкости в общуването с Духовния свят, на човек не му се иска да Го напуска. Защото там е реалното, живото, истината. А връщайки се в този свят, човек се сблъсква с реалностите на неговото съзнание. Той не се сблъсква с реалностите на този свят, а с реалиите или илюзиите, които му рисува неговото съзнание. Това е правилната формулировка. За по-добро разбиране можем да се запознаем с опита на съвременните неврофизиолози и до



какво ще стигнем? Към разбирането, че ума, или това, което наричаме съзнание си играе лоши шегички с нас.

Татяна Новак: Наистина, защо ли в наше време хората залагат на мозъка.

Игор Михайлович: Това е съзнанието, не мозъка. Нашият мозък е просто един орган. А съзнанието, както казват психолозите, формира нашата личност. Как се само възпитаваме, благодарение на своя избор. В живота си имаме много примери как акцентираме на едно и го запаметяваме, как подражаваме на други и по този начин се развиваме. Какво стои зад това в действителност? Ако вземем и изучим, какво представлява съзнанието и какво Личността ще разберем. Засегнахме много интересна тема нищо, че за нея е казано и написано много, имаме и АллатРа и много други източници, също така и много светци, говорили за нея, тя действително е интересна.

Татяна Новак: Преди време ме впечатли едно изследване на учените, как не стига, че мозъка ни диктува, какво да правим, на това отгоре ни разказва, че ние самите сме взели това решение, от което разбираш, че се разиграва просто един спектакъл, в който ще ти изиграе колкото искаш роли, само и само да го слушаш.

Игор Михайлович: Спектакъл за теб. Тук отбеляза нещо, което за съжаление мнозина не забелязват и не разбират кои реално са Те. Кой съм аз? Разбираш ли? За кого се разиграва този спектакъл? Той винаги се явява не само Зрител, но и участник, неизменна част. Съзнанието при всички хора работи идентично, при едни е по-развито, натъпкано с всякакви знания, при други по-малко, но шаблоните и сценарият са едни и същи. Човек не мисли с думи, а с образи и действия, те са основата на този процес, които впоследствие се трансформират в думи, мислеобрази и т.н. До голяма степен човек дори не подбира своите думи, когато говори, той просто се опитва да намери определени думи. Всеки може да



се замисли: „как говори? За какво мисли? Откъде се появява мисълта?“ Това е работа на съзнанието, опита, практиката, натрупаното в процеса на възпитанието, самовъзпитанието, саморазвитието или развитието, няма значение. Да го наречем натрупаният багаж от определени знания, от които се ръководя. Ако не зная някоя дума, няма да я ползвам. Това наистина е така. От къде и по какъв начин се формират думите, които другия човек възприема? По какъв начин нашето съзнание разиграва цял спектакъл? Много често, върти една и съща ситуация, която например сме преживели в детството, особено ако ни задява силно емоционално. Тя продължава да ни дразни, учудва или още нещо - да предизвиква емоции. Много често, хората се връщат към тези ситуации.

Татяна Новак: Безкрайно.

Игор Михайлович: Абсолютно правилно - безкрайно я въртят и преживяват. А какво се случва и защо? Сега ще навлезем малко в областта на метафизиката, да го наречем така. На когото, както му харесва. Но ако изследваме самия процес, не строго физиологично, защото просто е скучно, тръгнал импулса, нерва се възбудил - това са глупости. Физичните и химични процеси, които се случват са следствие на невидимите процеси, да го наречем, случващи се в надстройката на нашето съзнание. Бих сравнил нашето съзнание със сцена, която наблюдаваме. И Личността е този, който наблюдава. Наистина е така. Ще изляза малко от темата...

Духовната практика или молитвата трябва да се изпълнява от този, който наблюдава - Зрителят, но без всички актьори на сцената. Тогава всичко минава бързо и човек наистина постига Духовния свят. А сега да се върнем отново към процеса на нашата театралщина. Много често наблюдаваме как в нашето съзнание спорят двама, трима. Съзнанието може да поражда каквото си поиска, всякакви сцени и ние си отреждаме ролята - а въпросът е: „ние ли си отреждаме



тази роля?“ Кой ни я отрежда? В действителност съзнанието ни я отрежда. Най-интересното е, че дори в този спор, то ни отрежда ролята на Зрител. Къде и как трябва да насочваме своето внимание. Нищо повече не го интересува! На съзнанието му е интересно къде, как и колко дълго удържа нашето внимание. Повече нищо не го интересува. И колкото повече внимание отделяме на тези илюзорни картинки в нашата черепна кутия, толкова повече се отдалечаваме от Бога. Ето в това е парадоксът на живота. И ни се струва, че живеем. Щом мислим, общуваме, съсредоточени сме над решаването на някакви въпроси, преживяваме някаква емоционална ситуация или се готвим за някаква среща, започваме да измисляме и превъртаме това, което не съществува, разбира се да планираме, но хората не разбират, че това е изтъркан сценарий, а режисьора...

Най-интересното е, че засегнахме режисьора, можем да го наречем Система, така е по-просто, подобно на огромна коренова мрежа, част от която е и нашето съзнание. Е, можем да го наречем и Дявол. Тоест режисьорът е Дявола. А нашето съзнание демон, или демони, понеже са много. Но благодарение на него, нашето съзнание, ние общуваме в този триизмерен свят, ние го опознаваме и т.н. Слава Богу сега вече можем да наричаме нещата със своите истински имена, защо? Защото вече се е развила физиката, хората са станали малко по-грамотни и прекрасно разбират, че същият този триизмерен свят не се явява изключение. Много физици вече са достигнали до разбирането, осъзнават, че такива триизмерни светове като нашия може да има безкрайно много във Вселената. А нашата Вселена е просто едно мъничко проявление. По този въпрос има много интересни изследвания, когато любознателните с помощта не на ума, самоанализа или самоизучаването, а на чувствено ниво...

Тук ще се отклоня мъничко. Защо големите открития са правени от тези, които умеят да чувстват? Но те чувстват друго, не вървят към Бога, а влагат това чувствено възприятие или силата на своето внимание в материалния свят и естествено при тях всичко започва да се подрежда другоя-



че. Тоест тези великолепни учени започват да „създават“ различни химични таблици, случват се велики открития, които се отразяват на развитието на цялото човечество, но това също е сценарий!

Татяна Новак: Тоест те са отличниците на Системата, а не на духовното?

Игор Михайлович: Абсолютно вярно. Хората изразходват своя живот, за да станат на края прах. И за това навсякъде се е говорило и се говори. Нищо ново няма тук. Излиза, че нашето съзнание планира всичко предварително. Някои хора го възнасят и го смятат за „Цар“, нали? Съзнанието е „Цар“. Тогава излиза, че ние като Личности сме роби на дадения „Цар“. Кой сме ние? Какво е това Личност. Личността е този, който може да придобие Вечен Живот, за който пишат навсякъде. Макар при мнозина това да предизвиква сарказъм, нали - там някакво си безсмъртие, вечен живот, смятат се за атеисти, дори без да разбират кой в тях ги кара да вярват, че са атеисти. Излиза, че са адепти, както в същите тези религии, религия съзнание, сатана...

Мнозина отбелязват, че има много сатанисти, наистина има много. Защо? Защото дори тези, които се смятат за вярващи, в действително служат повече на съзнанието си. Те и към своите религии подхождат не като към духовен инструмент, а като потребители. Отново се върнахме към потребителското общество. Излиза, че всичко е свързано, а хората после задават въпроса: „Как да задържа своето внимание върху чувственото възприятие от Духовния свят?“ А това е парадокс, тъй като нещата са взаимноизключващи се. Защо не може да се постигне Духовния свят със съзнанието? И както казва Силуан, в молитвите не трябва да се допускат дори мисли, а да се изпълняват на чувствено ниво. Парадоксът тук спира да бъде такъв, защото наблюдаващият целия този театър на битието, вътрешният театър, тоест нашата Личност не мисли. Тя възприема, тя живее. А мисълта това са допълнения идващи от нашето съзнание, появяващи се



предварително, структурирани по определен начин и т.н. Ето още нещо интересно, когато двама се карат или просто спорят, изходът на техния спор вече е предрешен.

Татяна Новак: Тъй като и двамата са адепти на съзнанието.

Игор Михайлович: Точно така. И двамата са адепти на съзнанието.

Татяна Новак: Дори ако възприемат мълчешком нечия страна.

Игор Михайлович: Има един интересен емоционален момент, когато някой се обижда на друг, или - обиждам се, но малцина са тези, които знаят, че етимологията на приставката се означава - на себе си. Тоест аз обиждам себе Си. Ако си се обидил на някого, то ти си обидил на първо място себе си. Нека отново се върнем към семейството, като клетка от обществото, защо се случват всички скандали, разводи, защото единият Се обидил на другия. Излиза, че той е обидил себе си, измислил, не, не е измислил, а насочил своето внимание към мислите, които му подсказало неговото съзнание. Тоест неговия „Цар“, негово Величество, му разказал как трябва да се обиди на себе си или да вложи силата на своето внимание в тази ситуация, че мислят и говорят лоши неща за теб и тем подобни. И край. Човек се надува. Озлобява се емоционално. И може ли да достигне до духовното разбиране? Естествено, че не.

Татяна Новак: Относно „обидих се“, това наистина е широко разпространен шаблон, който е прикрит с нещо толкова благородно като ранимостта, та това е горделивостта!

Игор Михайлович: Да, горделивостта.

Татяна Новак: Тоест аз съм такъв високо нравствен и



спокойно мога да осъждам другите.

Игор Михайлович: Това е една от формите на манипулация. Отново, какво представляват взаимоотношенията на две материални тела? Единият постига своето със сила, а другият със слабост. Между двете няма разлика. Някой си служи с груба сила, а друг с хитрост, нали така? Отново манипулация. Отново същия подход - да накараш другия да си помисли еди-какво си. Например: аз ти се обиждам, което трябва да предизвика в теб определена емоция, трябва да се почувстваш зле, да се развие чувството за вина и да дойдеш, длъжна си да дойдеш при мен и да ми се извиниш, а аз ще си помисля. До голяма степен, ако махнем тези Зрители от сцената, тогава няма да има какво да делим. Всичко е просто.

Татяна Новак: Без намесата на съзнанието.

Игор Михайлович: Разбира се. Защото доминира съзнанието, а това отново ни връща към хората, които се опитват да почувстват насилвайки нещата. Не е възможно! Най-лесния начин, както казвал Силуан, виж колко пъти го споменахме днес, е посредством чувствата, а не е с ума. Да извършваме тези велики тайнства. Макар в това да няма абсолютно нищо тайно. Тайната е в умовете на хората. Съзнанието разказва за някакви тайни, още нещо си. Нека погледнем към историята на АллатРа. Всичко е написано абсолютно открито, достъпно, няма отношение към никоя религия и т.н. Описани са определени медитативни практики. Разказано е ясно и просто какво е медитация. Медитацията е същата тази Автогенна тренировка. Това е работа със съзнанието и тялото или работа на съзнанието с тялото, ясно и просто. Където влагаш силата на вниманието, това се случва, това бива предизвиквано - загряла ръката, активирала се някоя чакра и в действителност това какво е, това е влагане силите на вниманието в определена мисъл и отхвърляне на всички останали мисли. Тъкмо за това едната ръка загрява, а другата става студена. Всичко това се случ-



ва на физическо ниво, едните капилляри се свиват, другите се разширяват, елементарно. Но по този начин човек се обучава поне да отсява част от мисловния поток. Обучава се да влага правилно силата на своето внимание и получава първия опит кой е Той. Той е този, който може да управлява мислите, по-скоро не да управлява, това не е много точно, точното е - този, който може да избира определени мисли, където да вложи силата на своето внимание. Нали така - така е! След това са описани две духовни практики. Какво е духовната практика? Тя е своеобразна безмълвна молитва, тоест молитвата и духовната практика са процес на чувствено възприятие на Духовния свят. Това не противоречи на нито една религия. Това е напълно открито и достъпно. Какво трябва да се прави? Просто да се самоизучаваме. Кое е първото правило? Да изучим нашето съзнание - как работи, какви шаблони има, да наблюдаваме другите хора, просто процес на наблюдение, а най-добре е всичко това да се записва. Какво се случва в процеса на наблюдение? Човек вижда шаблонността, колко закономерно се случва всичко, както в единия, така и в другия, как в едната ситуацията се случва едно, а другата друго. Нали така - така.

Татяна Новак: Закономерно.

Игор Михайлович: Абсолютно закономерно! Системата е изключително бедна в своето многообразие. В едни и същи ситуации постъпва по един и същи начин с различните хора, без значение каква националност или местообитание имат. Наблюдавайки и изучавайки този процес, човек започва да разбира, че тези мисли не му трябват, а те напират. Човек не е господар на тези мисли! И съзнанието не му служи, то се опитва да го експлоатира, и човек постепенно започва да разбира, че той не е съзнанието. И тук придобива първата опитност, наблюдението и освобождението от съзнанието изучаването на системата или както се казва в християнството изобличаване на дявола. Това е първото. По нататък започва да постига друго, щом има материален



свят, следователно има и Духовен, това е логично. Дори с помощта на инструмент като съзнанието, това може да се разбере и осъзнае. По-нататък човек се опитва да се развива в духовен план. А какво е Бог? Бог е любов. Бог не е зло. Този свят е зло, материалния. А Духовният свят е безкраен и спокоен. Той е Благ. Трудно е да бъде описан с думи, но опитвайки, дори опитвайки да го почувства, човек се сблъсква с неопикуемото щастие, което може да постигне. И колкото повече се труди, колкото повече постига, толкова по-щастлив става. Той не става, затворен или както казват - религиозен човек, как духовният живот бил скучен - не! Човек постига истинската свобода, подчертавам - Истинска. А какво е истинската свобода? Тя не зависи от тялото. Къде се намира твоето съзнание и тяло? И без това не е твое. Съзнанието както казахме не е наше. Да, ние сме отговорни за неговото развитие, можем да го обучаваме влагайки силата на своето внимание в една или друга насока, но най-често то ни развива и експлоатира, за съжаление в своята посока. Казано от потребителска гледна точка - експлоатира ни, като Личности. Какво е тялото? Тялото е временна дреха, то се износва. Който, каквото и да направи, или ако вземем същото това съзнание, ако се съберат всички хора и приложат максимални усилия със своите съзнания ще успеят ли да спрат едно земетресение?

Татяна Новак: Не.

Игор Михайлович: Започнахме от катаклизмите, могат ли да спрат предстоящите събития, това, което вече се случва и което ще го последва - няма да могат.

Татяна Новак: Едва ли.

Игор Михайлович: Точно така. Затова съзнанието е ограничено, то е материално, временно. Всичко се износва и разрушава. И планетата, на която се намираме е само един миг... Бих казал така - тя е като една мимолетна мисъл от



позицията на Духовния свят. В единия миг я има, а в другия не. Когато измерваме нещата със съзнанието ни се струва безкрайно. Но ако погледнем на това от позицията на Личността, този свят става изключително кратковременен. И времето тече бързо, и суетата изчезва, защото когато човек се развива, идва духовната свобода. Светът става изключително интересен, имам предвид Живота. Той става интересен. Ако може да се изразя с такава жаргонна дума - Супер Як. Защо? Защото наистина става забавно да се наблюдава как съзнанието се суети в опитите си да получи поне малко внимание от Личността. Та това е толкова интересно.

Татяна Новак: В предишното предаване споменахте, че съзнанието прави всичко възможно, за да остави претендента за Ангел в своя ад.

Игор Михайлович: Естествено. Неговата функция е такава. Просто и ясно.

Татяна Новак: Когато живееш с Духовния свят осъзнаваш, че всичко, което се случва е просто смяна на декорите. Когато човек е живял в системата, ясно осъзнава, че всичко е много усложнено, как трябва да извърши някакви сложни действия, да прочете купища литература, да се заобиколи с някаква мнима духовност.

Игор Михайлович: Разбира се. Човешкият свят е много сложен. Когато човек живее с ума - той живее в страдания, страх, струпват му се купища проблеми. А когато води духовен начин на живот, в единство с Духовния свят, та дори намирайки се тук, всичко става прекрасно, весело, изчезват всички страхове.

Татяна Новак: Да, страховете изчезват.

Игор Михайлович: Ще се върна към Силуан, най-важното е, че го е разбрал! Отново се върнахме към ситуация



как намирайки се в храма и виждайки духовно развитите хора, че изобщо не ги е страх. Ще загине само тялото, а те не. Тук изниква един парадокс, когато съзнанието започва да манипулира как всеки човек след своята смърт получава някакъв живот и тем подобни. И когато настъпи смъртта, приказката свършва, когато човек става...

Ето, с теб засегнахме състоянието на субличността. Но отново, колкото и да разказваме за това, ако човек не придобие личен духовен опит, няма да разбере, че това е истина. За него това ще остане като един най-обикновен разговор между двама души, седят и си говорят. А когато човек се развива поне мъничко в духовен план, разбира какво е това. И слава Богу сега можем да говорим за това, когато нашите учени достигат до квантовите състояния, а ние говорим за неща отвъд квантовия предел. Принципно това вече и на децата е ясно. Мнозина физици вече започват да разбират за какво иде реч, защото започват да осмислят същността на процесите. Защо тази информация става разбираема за хората, които изучават задълбочено сферата неврофизиологията, защото разбират, как да го кажа...

Защото в материята няма истина.

Татяна Новак: Защото са влезли в задънена улица.

Игор Михайлович: Разбира се. При това, постигнали това, за което говорим посредством своя опит. А АллатРа помогна на мнозина да достигнат до това разбиране със своята простота. Най-забавното е как мнозина говорят за нея, без да я изучат и вникнат в смисъла ѝ като за някаква религия или конкурент на религиите. Не познавам нито един човек, който да е захвърлил своята религия заради нея, аз самият ходя на Църква.

Татяна Новак: Аз също. Искам да добавя, че тя ми донесе ново разбиране.

Игор Михайлович: Да, тя дава ново разбиране за кра-



сотата на всички религии и истината, която е заложена в тях. И отново, какво твори съзнанието с хората. Човека, живеещ с материалното може ли да достигне до духовното? Живеещ нормален човешки живот. Не. Та той дори не възприема Бога.

Днес направо е ден на Силуан, лека му пръст. Та за какво е писал? Как човек, живеещ обикновен човешки живот, започва дори да вижда в Бога - съперник и дори стига до омраза. Защо? Защото съзнанието винаги мрази Духовния свят, то винаги му се противопоставя и разказва: „какви са тези глупости, какви са тези сектантски измишльотини, виж ги какви са тъпи. Виж отчетата какви са мошеници, само взимат на хората парите“. Защо? Защото съзнанието не разбира Духовния свят. То е смъртно! Тъкмо тук възниква следния феномен. Ако съзнанието е смъртно, следователно и аз ще умра. Тоест, какво излиза - артистите на сцената, карат теб - Зрителя, да живееш техния живот. Разбираш ли? Щом те са смъртни, значи и Зрителят трябва да е смъртен. Не, просто няма да има кино. А животът ще остане. Това важно да се отбележи.

Татяна Новак: Бих искала да преминем към темата за личния опит.

Игор Михайлович: Личният опит? Днес доста говорихме и за катаклизмите, и за взаимоотношенията между хората...

Ще те прекъсна, просто си спомних, когато един професор помолил лодкаря да го преведе през бурната река. Вози се той в лодката, а лодкарят простичък човек, изразява се както може, и му говори: „колко неграмотно се изразявате, знаете ли, че сте преживели половината си живот, без да изучите тънкостите на езика. Лодкарят го поглежда и го пита: „можете ли да плувате? - Не, не мога. - Вие пък изгубихте целия си живот, защото потъваме.“

Татяна Новак: Уж живеем в такава развита цивилиза-



ция, с нейните технологии, всички са толкова образовани, с толкова умения, а не умеем най-главното - да обичаме с истинна духовна любов.

Игор Михайлович: Тук има една тънкост. Има истинна Любов и такава от съзнанието. Съзнанието винаги копира. Ако се задълбочим във физиката, такава своеобразна закачка с тези физици, които още не приемат тази информация. Говорим за септоните, тези своеобразни криви огледала отражаващи Истинната Светлина. Съзнанието винаги изкривява Истината със своите криви огледала. Защо? Защото то създава илюзорна любов, илюзорно уважение, но на какъв фундамент стои тази любов? Именно на егоизма, на горделивостта. Кого обичаме? Този, който ни разказва красиви приказки. И на кого ги разказва? На нашето съзнание. Може нещо да ни харесва или не в този човек, но ако ни е изгодно и ако ни омайва красиво с приказки, край, обичаме го! Обичаме ли, или всъщност това е приятно и изгодно на нашата горделивост.

Татяна Новак: Зона на комфорт

Игор Михайлович: Комфорт, правилно. А какво е истинната Любов? Тя няма нищо общо с материалния свят. Ето в това е смисъла. Ако хората можеха поне мъничко да се докоснат с Нея или както казват мнозина - Иисусова Любов, тогава между нас нямаше да има вражда. Никой нямаше да оплюва другия, никой нямаше да лъже.

Татяна Новак: Та това е толкова лесно. В процеса на духовното израстване имах следния шаблон - подхождах към Духовния свят с разбирането не да дарявам любов към Бога, а да взимам.

Игор Михайлович: Не да даваш, а да взимаш. Това е нормално.



Татяна Новак: ...Не да се разтворя в любовта, а да управлявам.

Игор Михайлович: Това е грешка, която мнозина допускат. Та нали стъпвайки на духовния път, влизайки в коя да е религия, мнозина идват да получат спасение на своята Душа. Те дори не знаят какво е това Душа. Няма такава опитност. И им говорят, отново същата експлоатация: „вярвай, прави ето така, вярвай“. Та нали умът винаги се противопоставя на всичко, как може да вярвам ако не зная? И започва голямото суетене. Някои дори започват да си повтарят казаното като мантра. Щом са казали, че трябва да се вярва, значи трябва да се вярва. Иначе ще стане лошо. И отново, какво се възпитава - страхът.

Татяна Новак: Богобоязливост.

Игор Михайлович: Точно така, Богобоязливост. Може ли богобоязливият да достигне Бога? Ще го кажа така - ако ме е страх от слона, то аз никога няма да отида при него. Защо? Защото това е слон! А аз се страхувам от него. Ако се страхувам например от теб, никога няма да ти отида на гости. Та нали се страхувам от теб? Това вече е преграда между Бога и човека. Или още един пример - ти си роб Божии. Ти си роб, но на системата, на дявола ако живееш със съзнанието. Ето тук си роб. Кой от пророците, поне веднъж, е казал, че човек е роб Божий? Като духовно същество. Не! Всички казвали, че сме равни - братя и сестри, нали така?

Татяна Новак: Дори в духовния подход се проявява този момент на робството как на хората постоянно са им нужни някакви инструкции...

Игор Михайлович: Обезателно! На хората не са им нужни инструкции, а някой отговорен. Всеки иска едно и това е сериозен шаблон, някой да вземе отговорност вместо него. А пък аз ще си живея както си искам. И отново - както



си искам! Както ми диктува моето съзнание, според своите шаблончета, и удоволствия, а някой друг ще отговаря вместо мен. Ето това породило възможността, такава лоша възможност, едни да експлоатират други на духовна основа. Нека вземем един простичък пример от АллатРа. Появяват се слухове, че на различни места се формират тайни групи, които изучават свръх секретни неща, набират разни хора на едни им става лошо, други стават просветлени...

Всичко това са просто приказки! Каква може да е тази тайнственост ако всичко е свободно и открито? Нали така?

Татяна Новак: В това е и смисъла. Истината е толкова проста и винаги е достигала до хората с думи прости.

Игор Михайлович: Естествено, истината е проста. Естествено ако вземем въпроса за служенето, когато човек е станал духовно свободен, но иска да помогне на другите и му трябват някакви инструменти, но това е, когато човек е станал духовно свободен. Тогава може да служи и да помага. А когато върви сам, той може единствено да споделя с другите своя опит, не повече от това. И къде е тайната тук? Как съм се спънал тук или там? По-добре гледай да не паднеш! Това да е тайна? Е, може и така да е. Кой знае в какво се е спъвал човека.

Татяна Новак: Действия на системата. Ако прикрива или защитава, нещо...

Игор Михайлович: Но какво привлича хората, кое привлича съзнанието? По-скоро към какво подтиква съзнанието - към тайната, секретността, тоест ще придобиеш знания, с които ще можеш да контролираш другите.

Татяна Новак: Под предлога, че им помагаш.

Игор Михайлович: Разбира се. Ето един прост пример. Ако сега започнем да говорим за някои от инструментите, те



наистина съществуват, това ще е толкова привлекателно за хората, не говоря за екстрасензорните умения, а много по-високо, толкова ще им се прииска да ги притежават, че...

И кое ще ги подтиква към това - съзнанието, а ако човек е духовно свободен това ще представлява ли интерес за него? За какво му е? Ако няма потребност да служи, тези инструменти изобщо няма да му трябват, защото той е с Бога, той е вече там. И отново се връщаме към толкова често споменавания от нас Силуан, че за духовно свободния човек, материята не е интересна. Нали така?

Татяна Новак: Така.

Игор Михайлович: Той наричал това духовен егоизъм. Е принципно и не само той го наричал така, за това се говорило и преди него, това е едно от добрите проявления на егоизма. Духовният егоизъм.

Татяна Новак: И отново, как всичко е фрактално. Има духовен егоизъм...

Игор Михайлович: Не фрактално, а огледално.

Татяна Новак: Огледално. Тоест в системата има и духовен егоизъм.

Игор Михайлович: Духовният егоизъм е когато човек е постигнал, да го наречем чувствено възприятие, връзка с Духовния свят, с което живее. За него материалния свят престава да съществува, не в смисъл, че изчезва, човек продължава да живее сред хората, да води същия начин на живот, просто постига разбиране, защо един човек постъпва така, а друг по друг начин. Ако някой иска да го обиди, се обижда този, който обижда. Как може да се обидиш. Какъв е смисълът да се обиждам ако да речем ме лае някакво куче? Дори и да ме е ухапало - та това е куче! То трябва да хапе, нали е куче? Има разбиране, какво управлява хората, ес-



тествено, че има и съжаление, защото има яснота, че се губи възможността за постигне на нещо повече. Тоест той е можел да постигне истински Живот, а се задоволява с временното съществуване. От една страна този духовен егоизъм дава разбиране, а от друга премахва съжалението за загубеното в този свят. Но за човека, който живее с материалния свят, това е страшно. Как мога да изгубя тези ценности, имам предвид от материалния свят. А нима ги притежаваш? Какво притежаваш? Можеш ли да притежаваш тази чаша? От ден на ден моето тяло се руши, малко по-късно ще се разруши и твоето. Е, тъй като си по-млада от мен, в чисто физиологичен план.

Татяна Новак: Е, кой знае...

Игор Михайлович: Добре де, нека да пофантазираме. Ако чашата не се счупи, ще отиде в наследство при някой друг. Ще я притежаваме ли тогава. Прост пример.

Татяна Новак: Притежавам.

Игор Михайлович: Да, системата диктува - притежаване, тоест да притежава някого. И хората живеят с това. Това се цени. Ако сме родили деца, трябва да ги подчиним. Да ги командваме и да живеем техния живот. Отново, да живеем техния живот. Как така, те нали са свободни личности! Да помогнем - можем, да ги принудим - не. А ако им навързваме нещо, веднага се натъкваме на съпротива. Защо? Защото дяволът или системата е една, а демоните в нея - много, но всички те и докладват. Добре, да махнем системата. Всеки има свое съзнание, но то се явява част от едно единно цяло, затова няма нищо удивително.

Татяна Новак: Бих искала да развием малко темата за Единството в духовния смисъл на думата и системата като единен организъм.



Игор Михайлович: Отново огледално отражение. Някога е имало следния израз, малцина са тези, които го помнят, не е важно: представи си, че си счупила огледало и най-малкото парченце, което отразява слънцето е материалния свят, своеобразно криво отражение на слънцето от счупеното огледало. Това е материалния свят. На колкото частички можеш да счупиш голямото огледало, толкова и светове има. Имало един такъв интересен светец, който се опитвал да обясни на хората същността с такива примери. Има още един интересен момент, когато много от хората питат да им опишат Духовния свят, какво трябва да чувствам и тем подобни. Но кой е този в човека, който пита - съзнанието, което никога няма да възприеме това, защото човека, който разбира, че е Зрител в този театър на абсурдите никога няма да зададе подобен въпрос. Той се стреми сам да опознае и полага всички усилия към онази малка светлинка и топлинка вътре в него и постепенно се движи в тази посока. Отново се връщаме към притчите. Има една интересна притча, как може с думи да се разкаже за Духовния свят. Дошъл при един мъдрец човек, желаещ да получи отговор, какво е Духовния свят. И казва: „знам, че си мъдрец и за теб говорят много, разкажи ми какво е Духовния свят. - Защо е нужно да ти разказвам - опознай го! Пътят е лесен, интересен и благороден. - Да, но първо искам да разбере. - Добре - изчакай, казал мъдрецът, станал и тръгнал. - Идва след известно време с голяма кошница, пълна с тухли и казва: вземи тези тухли и ми разкажи с тях какво е въздуха. Когато успееш, заповядай отново и ще ти разкажа.“

Татяна Новак: Колко тънък отговор.

Игор Михайлович: Наистина. Този отговор много ми харесва. Единственото, което не ми допада в тази опитност е, че не е никак лесно да се влачи цяла кошница с тухли.

Татяна Новак: Само за да се обясни какво е това.



Игор Михайлович: Какво е Духовния свят, за този, който просто любопитства, а този, който иска да опознае този път, просто взема и тръгва. Нищо не му пречи.

Татяна Новак: Имаше един много важен за мен момент, когато разбирах с ума, че Бог е вътре, разбирането на-истина бе от ума. И изведнъж...

Игор Михайлович: Ние не разбираме с ума... Ние чувстваме.

Татяна Новак: Чуваме и знаем.

Игор Михайлович: Нито чуваме, нито знаем, всичко това са думи. Всеки човек чувства и разбира, че е свързан с Духовния свят. Това се случва още от раждането. Защото от осмия ден човек вече става човек, защото в него се появява частица от Духовния свят. Тъкмо тази връзка чувства той. Дори да вземем най-върлия скептик или атеист, той също чувства тази връзка. Именно това кара мнозина, които поне малко са се освободили от навързаните им шаблони, да търсят този Духовен път. Тук естествено възникват различни парадокси, но за това по-късно. Човек чувства това, но не с ума. Неговия ум създава всичко възможно, за да опровергае тези чувства. Той създава различни умозакljučения защо Бог не съществува, или какво е Бог, или че сме създадени по Негов образ и подобие, от тук следва, че някога се е появил живота, дошли извънземните, които ни научили на различни неща и ние сме ги сметнали за богове, тъй като сме били примитивни хора, тоест по образ и подобие. Или пък са ни създали извънземните, това е приемливо за съзнанието. Дошъл разумът и създал разум. А за това, че съществува нещо друго, което създало цялата материя и се явява истинния Живот. Та ако махнем това, което наричат Свети Дух или Божие проявление, всичко ще изчезне! Благодарение на тази светлина вътре във всяко септонче, чиито огледала го отразяват и създават илюзията, отразявайки вътрешното



те създават материята. Ако погледнем какво представлява материята, то тя просто е една илюзия. Колкото по-плътна е тази илюзия, толкова по-материална става. И материята възприема другата материя като материя. Забележи, дори сънят, просто работа на ума. В съня чувстваме всичко реално, няма никаква разлика между там и тук, в редки случаи осъзнаваме, че това е сън, нали? Всичко е реално. И от позицията на Зрителя ние виждаме театъра на събитията. За нас твърдото е твърдо, материалното е материално, чувстваме мириса вкуса и живота ни минава абсолютно реално. Същата тази илюзия, както и тук. С какво се отличава? Бих казал с по-голямата си продължителност. Има още едно фундаментално отличие, че в този живот имаме възможност да придобием истинния Живот. Ако всеки човек имаше желание поне да опита да се понаблюдава, просто като експеримент, мислен експеримент и вземе да понаблюдава за своето съзнание, какво му разказва, въпреки желанията му. Мнозина се пъчат - аз имам воля! По-добре понаблюдавай дали реално притежаваш воля - човеко. И всичко ще дойде на своите места. Та, ако всеки човек отделя поне 10 минути на ден, заради спортния интерес, с молив в ръка - може ли да спре идващата мисъл, може ли да я управлява, да мисли за едно или друго, да променя хода на събитията, събитията в неговата глава. И в крайна сметка да си кажат честно - кой съм аз?

Татяна Новак: За какво съм тук?

Игор Михайлович: А защо е тук ще разбере едва тогава, когато стане Зрител. Разбираш ли? Независим Зрител в театъра на абсурдите. А докато е въввлечен в процеса, който съзнанието му разиграва в театъра на неговия живот, едва ли ще си зададе въпроса - за какво съм тук. Съзнанието ще му разкаже за какво е тук - да консумира, съществува и доминира. Чисто и просто. И весело да прескочи този дълъг път за кратък интервал от време. А после? После - субличност. Бяхме стигнали до темата за субличностите, но се от-



влякохме малко и как съвременната наука дава разбиране за това, че субличността е абсолютно реално състояние. Защо? Защото информацията не изчезва никъде, а съзнанието не е нищо друго като концентрирана информация, което може да съществува само тогава, когато се захранва от енергия. Именно вниманието е тази енергия, която подхранва тази концентрирана информация. Ето така стоят нещата от позицията на физиката. Затова, контактът след смъртта на физическото тяло с източника на тази сила, или както казват Душа, с Личността не се прекъсва. И процеса на сливане на Личността с Душата вече не е възможен. Но Душата продължава да подхранва този Зрител, както и да финансира артистите, които продължават да играят това кино. И човек, не притежавайки вече тяло, зрение и слух, съхранява всичко, което е преживял. За да разбере човек, какво представлява състоянието наречено субличност, ще паснат някои елементарни практики - затвори очите, запуши ушите и забрави малко за тялото си, а всичко останало остава, емоции, желания, егоизъм, алчност и всичко останало. Е, и себелюбието. И така вовеки веков...

Татяна Новак: Тоест, остава абсолютно същото, което се случва и тук.

Игор Михайлович: За човека не се променя практически нищо. Защо получавайки този послесмъртен опит възникват въпроси относно горещината, ада и тем подобни. Защото съществуват тези същите обикновени физични закони и смятам, че ако всичко бъде добре, има мир и науката продължи да се развива...

Общо взето ако на човечеството му провърви, тогава учените ще достигнат това ниво на развитие на науката, когато тези неща ще са понятни, също както елементарните неща във физиката днес. Ако не придобиеш Живота тук и сега, никога няма да го придобиеш след това. Така бих се изразил. Затова чувственото възприятие за Онзи свят става нещо естествено, когато се случи сливане на Личността с



Душата и човек просто си живее с Онзи свят. Всичко става красиво и интересно, той се превръща в осъзнат Зрител, който разбира, че плаща някакви стотинки и гледа това кино. Е, днес гледа, а утре вече няма да го има това театрално представление. Той е свободен, не е прикован към него. Ето това е интересно. Не обичам да говоря по темата за субличностите, защото септониката при хората, по-точно тяхното съзнание, започва да използва това като инструмент за още по-силното им поробване.

Татяна Новак: Да ги плаши.

Игор Михайлович: Не да ги плаши, а да ги пороби. По какъв начин? То започва да им разказва: „виждаш ли, говорят за някакви субличности, пълни измислици“. И с тези убеждения или мисли съзнанието управлява човека и го отдалечава все повече и повече от Духовния свят като Личности. Излиза, че повдигайки подобни теми ние не помагаме на хората да получат духовно разбиране, а помагаме на съзнанието да отдалечи още повече хората от Духовния свят. Тоест, усилваме позициите на съзнанието в хората. Но от друга страна, за тези, които се смятат атеисти за тях това е добре дошло.

Татяна Новак: Когато споменахте, че не обичате да говорите на тази тема, знаейки как ще реагира съзнанието, веднага възникна вътрешна потребност да си поговорим на друга тема, която вдъхновява вървящите по духовния път хора - темата за духовния опит.

Игор Михайлович: Е, това вече е интересно или да го наречем така - за това може да се говори. Нека дори нечие съзнание да сметне, че се забавляваме - затова пък ни е весело, за разлика от тях и нашите перспективи изглеждат някак по-добри, тоест ще можем да си поговорим повече.

Татяна Новак: Бих искала да застана с лице към бога,



а не към огледалото.

Игор Михайлович: Както в онази приказка за Баба Яга и нейната колиба на кокоши крак, нали?

Татяна Новак: Да поговоря на тема, която вълнува действително много хора, започнали своя духовен път и вече имат някакъв опит в общуването си с Духовния свят. Бих искала да поговорим за живота, когато човек живее с Духовния свят.

Игор Михайлович: За него не трябва да се говори. С него трябва да се Живее! Друга работа е, че пътищата за опознаването му са много, но смисълът е един. Тоест няма лоши религии. Във всяка религия я има тази заложена Истина, която може да доведе човека, ако поиска, при Бог. Тъкмо за това не виждам никакви тайни или сложности. Всичко е отворено и достъпно за хората. Съвсем друго е, че няма желание. Защо? Защото, както вече казахме, съзнанието никога не се стреми към Бога. Ако разгледаме дори въпроса за любовта, ще видим, че съзнанието не е способно да обича, то няма тази функция.

Татяна Новак: Не знае какво е това любовта.

Игор Михайлович: Точно така, не знае. То знае, какво е зона на комфорт, то знае, какво е приемливо или не за него самото. Отново стигнахме до потребителската гледна точка. Вече говорихме за това неведнъж, в семейните отношения, между хората. Би било добре ако хората поне малко се позанимават със себе си и разберат наистина, какво е истинска Любов, какво представлява Вечното, скрито във всеки от тях. Какво може да бъде по-прекрасно? Това придава на човешкото съществуване смисъл. За какво са тук хората? За да придобият поне тази същата - истинска Любов. Но не в понятието на любов между хората, като материални субекти, пречупена през съзнанието. Съзнанието само ще съз-



даде илюзии, които ще изчезнат много бързо, както казахме приказката свършва със сватбата, после започва действителността. Започват някакви приспособявания, мотивирани от това или онова. Тази любов е просто удобство. Най-интересното е, когато един човек, губейки втория, започва да съпреживява. Защо? Защото живеейки с него е имал комфорт, удобство, възможност да манипулира някого или още нещо си. Но в никакъв случай не го чувства като Духовно същество, с което се е разделил. Та нали ако хората са духовно зрели, отново се връщаме към това, тогава физическата смърт няма да е никакъв проблем, смъртта на тялото никога няма да ги раздели. И отново, духовното развитие дава не само тази Любов, но и разбиране, че всичко е единно. Разделението съществува единствено в материалния свят. Разделени сме молекулярно, пространствено, а в Духовния свят нещата са малко по-различни. Съгласи се, трудно е да се обясни и предаде това на хората. Все едно да опиша какво е въздух с тухли. Най-добре е да бъде преживяно, самия човек да получи такава опитност. Така е и по-интересно, и по-достойно. В крайна сметка да има някакъв смисъл от това временно съществуване. Хората преследват някакви пъти илюзии в този свят, които както идват, така и изчезват. Всички усилия отиват на вятъра. И пред лицето на смъртта, когато е изживял дълъг живот, човек започва да се утешава с това, че е построил дом, че е „създал“ камара дечица като татко Карло, че е посадил дърво в най-добрия случай и край. А в какво е смисълът на съществуването? Какво е придобил той самия? С какво си заминава от този свят? Излиза, че с нищо! Единствено със своята горделивост, че направил толкова за хората, страната. На кой му пука? Съзнанието утешава, че ненапрасно си просъществувал своя живот, че си постигнал нещо. А ако си поприказваш искрено с кой да е старец, ще разбереш, колко са тъжни. Освен тези, които са стигнали до Бога.

Татяна Новак: Доближихме се до такава тема като чувството на радост. Всеки от нас е изпитвал това чувство



на безкрайна радост.

Игор Михайлович: Радостта бива различна. Има радост от съзнанието, когато си получил нещо, но тя е кратковременна. Защо радостта идваща от чувственото сливане с Духовния свят не свършва? Тя не може да омръзне, нали така? Какъв е въпроса? Че я има винаги и всеки миг е нов. Това е безкраен поток от нови чувства, чувствени възприятия, това е кипящ Живот! Който е изпълнен с Живот. Живот, който е напълнен с Живот. Просто няма как да бъде наречено по друг начин. А материалният свят е просто една кратковременна илюзия. Дори и да са били активни хормоните, дори да е имало някакъв изблик в този материален живот, той винаги бива заменян с някакъв проблем. С тъга, разочарование и отново - обида, амбиции или някакъв отвлечащи фактори от Истинния Живот. Не е ли така?

Татяна Новак: Човекът, който се намира в Божията Любов винаги изпитва чувството на радост и когато успех да почувствам това, тази радост, тогава се появи разбирането, че не съм си позволявала да правя това по-рано, поставях си някакви ефирни граници и ограничения.

Игор Михайлович: Съзнанието винаги поставя ограничения и не допуска до това. Защо? Защото това се различава коренно. Човека, който поне веднъж е почувствал какво е Бог или Духовния свят...

Не е възможно да забрави това, нито да го сравни с каквото и да било, защо, защото е истинско. То е тук и сега. Това сега не се разтяга във времето. То съществува, защото съществува. Защото е истинско. То е толкова разнообразно, по-точно - многообразно, че дори вечността няма да стигне, за да го изживееш. И това многообразие винаги е изпълнено с щастие.

Татяна Новак: Тук има такъв интересен момент, че пребиваването в Духовния свят никога не е еднообразно,



разбираш, че докосвайки се с Него, нито един миг не се повтаря. И ако говорим честно, има моменти, когато съзнанието ни връхлита и казва: „нима всичко е толкова просто? Нима не е нужна солидна подготовка?“

Игор Михайлович: Нужно е просто да бъдеш.

Татяна Новак: Да, просто да бъдеш в тези състояния.

Игор Михайлович: Това не са състояния, това е Живота! Нужно е просто да бъдеш и да Живееш. Забележи, дори най-лекото и тихо обръщение на Личността към Духовния свят веднага я съединява с Него. Моментално се появява цялата гама от неописуеми чувства идващи от Онзи свят. Най-интересното е, че колкото и много, колкото и силно да вика човек в този свят, от ума, от съзнанието, че иска да постигне света на Бога, няма да излезе нищо друго, освен молекулярно възмущение на въздуха.

Татяна Новак: Тоест има смисъл единствено от тихото обръщение.

Игор Михайлович: Разбира се. Хората често допускат грешката, която за мнозина е катастрофална, да опознаят Духовния свят със своето съзнание. Разбираш ли. Все едно извършват някакъв научен експеримент. Нужно им е някакво доказателство. Но както вече говорихме неведнъж, доказателствата могат да се видят поглеждайки в огледалото. Работата е там, че съзнанието винаги натиква Личността в задънена улица, или се опитва. Предизвиква бурни емоции, за да привлече вниманието ѝ към своята сценка в театъра на абсурда. За какво прави това? За да отвлече човека от познаването на тази истина, защото разликата е просто поразителна. Образува се огромна пропаст между Онзи свят и този. През която на човек просто не му се иска да се връща обратно. Направо е нереално. Но понякога се случва, хора, притежаващи духовен опит да използват съзнанието като



инструмент, увличайки се в материалния свят с банални триизмерни дела. Естествено може да се улови на мисълта, как отдава своето внимание не към Духовния свят, а към материята, тоест въвлича се в тази игра, става не просто Зрител на театралното представление, но и негов участник. Това се случва и е нещо нормално. Бих искал да разкажа един случай, описващ прекрасно, че колкото и да се напъваш със съзнанието, не ще се приближиш. Едни мои приятели, с които се запознах малко по-късно, чувстваха, че този свят не е това, което трябва да е, че съществува Духовен свят. Ходили са къде ли не и при кого ли не, обиколили половината свят, изчели купища литература, но не намерили удовлетворение. Стигнали до там, че се покатерили на много висока планина, рискувайки своя живот, за да стигнат поблизо до Бога. Аз ги питам: „И как беше? Нали бяхте на върха, мнозина казват, че Бог е там. - Е как! - Докато катерихме, не спряхме да псуваме, тъй като не ни стигаше кислорода, а намеренията ни бяха просто да помедитираме, все пак е по-близо до космоса там е Бог, според различни източни традиции... - Та аз ги питам: успяхте ли да помедитирате? - Как да ви кажа, не само, че бе страшен студ, но и нямаше какво да дишаме, каква ти медитация, съзнанието се вкочани, на това отгоре осъзнавахме прекрасно, че пътят на долу е още по-труден.“ Ето каква интересна жизнена история как хората се опитвали да достигнат Бога. Защо го казвам? Защото много хора се стремят към това, но какво ги кара? Съзнанието, което ги манипулира. То им разказва кое място било свято, къде трябва да отидат и те вървят слушайки съзнанието. Стават поклонници, ходят на различни „свети“ места, извършват някакви непосилни за обикновения човек физически действия, но в крайна сметка се връщат такива, каквито са били. Не е възможно посредством съзнанието и физическото тяло да се постигне Духовния свят.

Татяна Новак: Дори и ако някой е успял да се вдъхнови.



Игор Михайлович: Разбира се. Вече говорих за това в предишното предаване, какво казал Мохамед, че Аллах е много по-близо от сънната артерия. Той е в теб. Нужно е просто да се отвориш. Нищо не трябва, не е нужно да ходиш някъде. Трябва просто да бъдеш. Трябва Просто Да Бъдеш! Просто да го постигнеш. Това не е сложно. Толкова е лесно, че съзнанието не го разбира. То не може да го постигне. Затова се възмущава. Кой хули Бога в човека? Съзнанието! За какво? За да бъде Личността негов роб, вечен Зрител, който безропотно да плаща за представеното й шоу. А с какво плаща? С възможността да постигне истински Живот. Силата, която се намира в човека, в Личността, той трябва да насочва, в по-голямата си част или 90 на 100, към придобиването на своя истински Живот. А той, за какво я изразходва? За шоу, за илюзия. Не е ли така - така е. Ние като емоционални същества живеем, грижим се за всякакви дреболии. Умрял хамстера - трагедия! Аз не казвам, че не е трагедия, трагедия е, но е нещо напълно естествено. Но когато детето излива кофа сълзи, защото страда толкова много за любимеца...

Родителите са за това, за да му обяснят какво е материята, какво е животът, тоест да подхождат правилно към въпроса. Да му кажат, че хамстера не е одухотворено същество, това не е човек. А те му разказват, нищо, той вече е на Небесата и ще те чака там. Ето за това говоря...

А това всичко са шаблони на съзнанието.

Татяна Новак: За какво изобщо на Духовния човек му е нужно съзнанието? Просто да достигне, да осъзнае...

Игор Михайлович: Чакай, малко! Не съм съгласен с теб. Съзнанието е нужно на човека, за да може да комуникира в триизмерния свят, когато човек се намира в чувствено ниво, той не вижда този свят. За него този свят изчезва. И това наистина е така. Може да не вярват на моите думи, но това е опит, през който са минали всички светци, това е опита, който са донесли пророците. Ако човек се смята за вярващ и не вярва на своя пророк, това е малко глупаво.



Не е правилно. Всеки от тях е говорил, че постигайки това чувствено състояние, ти изгубваш този свят. Защо? Защото намирайки се там, този свят се превръща в абсолютна илюзия и нищо не искаш от него. Изобщо не искаш да съществува в него. Никой не иска да напуска хубавото, отивайки в лошото. Но тъкмо тук е феномена на нашето съзнание, че когато го изучим, сме способни да комуникираме в този свят. Ето, живеем, работим, управляваме своите тела с помощта на съзнанието. И колкото ни е дадено, толкова трябва да сме тук. Това е закон и той е един за всички. Както и да общувахме, нямам предвид с теб, говоря с хората, те просто нямаше да ни разберат. Седи там едно самодоволно момиче и се усмихва. Това е всичко, което щяха да разберат. Щяха да кажат виж каква е фанатичка, сектантка заблудена. Те не чувстват това, което е вътре в теб, тъкмо в това е проблема. Съзнанието е глухо и сляпо за Духовния свят. То вижда единствено една илюзорна картинка и толкова. А тези хора, наистина духовните хора, които притежават...

На тях тази наша картинка не им е нужна. Разбираш ли? Ако поседим и помълчим, това ще им донесе много повече, от колкото да говорим.

Татяна Новак: Излиза, че тази комуникация става излишна.

Игор Михайлович: Разбира се. Изразявайки се на обикновен човешки език, Духовният свят може да се сравни с едно единно поле. Там всичко е единно и няма никакъв проблем да почувстваме един другото. Не говоря за емоциите, те са тук, а Там има чувства. Всички тези чувства са взаимосвързани. Защо има такова многообразие в Духовния свят. А в този свят всичко е разделено. Тук всеки човек се явява загадка един за другото. От тук възниква и психологията, различни науки, опитваме се да разберем един другото. Изучаваме различни техники на влияние, за да можем да предадем сила на своите думи. В Духовния свят това не е нужно, него го има, то е безкрайно. Там всичко е прос-



то. А тук всичко е на обратно. Всичко е абсолютно сложно и максимално разделено. Разделяй и владей. Макар от друга страна, както вече говорихме, то е разделено единствено за Зрителя, а всички актьори са обединени. Тъкмо в това е парадокса.

Татяна Новак: Бих искала да попитам нещо за състоянията, когато седиш в покой, но преминаваш в сън.

Игор Михайлович: Разбирам. Въпросът е в следното: когато човек изпълнява духовна практика, той чисто и просто заспива. В този случай човек не изпълнява духовна практика, то се опитва да прави нещо с ума. И естествено кое е първото, което започва, това е отпускане на тялото, абстрахиране от тялото, както в медитациите и се приближаваме до духовната практика. Както си му е реда. Когато правим това с ума, веднага след отпускането на тялото и абстрахирането от мислите, ние чисто и просто заспиваме. Нали така - така. А какво е духовната практика? Тя не е изисква задължително да седим в поза лотос, още някаква сложна поза или на върха на планината повтаряйки мантри в очакване от небето да падне мана небесна. Духовната практика се изпълнява на кое да е място, навсякъде и винаги. Тя трябва да се изпълнява навсякъде и винаги. Това е постоянно чувстване на Духовния свят, влагане силата на вниманието от Личността към онова хубаво и безкрайно, което се намира във всеки човек. Тоест към самия източник на Живота. Всеки е способен да го почувства. Всеки човек може да го намери, всичко е просто. Веднъж докоснал се с него, колкото повече внимание влагаеш в него, толкова по-близо стигаеш. Тоест преразпределяш тази сила - силата на Живота, за да придобиеш този Живот. И естествено протича обратен отклик и се случва това, което трябва да се случи.

Татяна Новак: Искам да добавя, че в това състояние на човек не му е до никакъв сън.



Игор Михайлович: Не е възможно да заспиш, спи тялото и съзнанието. Как да го кажа... Ангелите не спят. Не им е нужно. Съзнанието спи. То трябва да спи. Защо е нужен сънят, защото се случват разриви, вече разказвах за в едно от предаванията, това е нормално, естествено и необходимо. А в Духовния свят понятието сън не съществува. Защото няма го тялото, няма проблеми, просто не е нужно.

Татяна Новак: Когато човек заспива означава, че е бил със съзнанието?

Игор Михайлович: Разбира се. Той се опитва да изпълни духовната практика с помощта на своето съзнание. В това е парадокса. Не е възможно да се приближиш до Духовния свят със съзнанието. Това не е реално. Все едно, извинете за израза, да вземеш един демон и да го натикаш в рая. Как ще стане? Не е възможно. Светецът може да отиде в ада, но това за него ще бъде само една екскурзия, не повече от това. Дори казаните с катрана не са нищо повече от ходене на сауна.

Татяна Новак: Игор Михайлович, кажете с какво започва първата стъпка към Бога?

Игор Михайлович: Първата стъпка към Бога? Бих казал с честността. С честността пред самия себе си. Когато човек си задава въпроса - Кой съм аз? Честно. И се замисли дали не е просто случаен сбор от молекули. За какво е нужна такава сложна машина? Когато човек си задава въпросите - защо съм тук, кой съм аз...

Именно от първия въпрос „кой съм аз?“ започва пътя към Бога. Или пък на обратно, зависи какъв отговор е избрал, пред самия себе си и кой го управлява по това време.

Татяна Новак: Отговорността... Бих искала да поговорим и за нея.



Игор Михайлович: Има различни видове отговорност. Ако взимаме отговорност за себе си и своя живот, това не е повод за стремеж към Бога. Отговорността е нещо близко до материалното, до съзнанието. За какво отговаря Личността - за съзнанието? Или отговорност, която е в съзнанието относно Духовния свят. Като зряло духовно същество, човек постига разбиране какво е света на Бога, той е в контакт и живее с Него. За човека този свят губи своята ценност, но той остава отговорен за своите близки хора. Отново се върнахме към темата със семейството. Такъв човек няма да инициира разводи и тем подобни. Той няма да ги обижда, а тъкмо обратното, ще се настрои спрямо тях и ще помага, ще им носи добро и положително. А ако носи кавги и раздори, то това вече е от ума. Той си е измислил, че е духовен, но не живее с Духовния свят. И тук започват конфликтите. Отговорността в този план - да. А отговорността за себе си, към кого е тази отговорност? Към Зрителя или артиста на сцената? Истинската отговорност идва тогава, когато човек получава разбиране, поне разбиране, че Духовният свят е реален. Когато получава своя първи опит. Ето тогава се появява отговорността, истинската духовна отговорност, най-малкото за своето истинско „Аз“. Но има и друг вариант, има и друга отговорност, когато човек не само е разбрал, а в него се появява повишена отговорност за другите хора, когато им помага. Тук вече говорим за служене. Това естествено е много ценно качество, но това е съвсем друг етап и не са много тези, които притежават такава повишена отговорност - спасиш ли се сам, помогни и на другите. А при нас най-често наблюдаваме отговорност от ума. Сам не си се спасил, а вече учим другите. Разказваме им: „не ставай с този крак, а с другия. Не прави така, а иначе.“ Или още нещо си. Хората обичат да учат, без самите те да са изучени, притежаващи собствен опит. Но да подсказват на другите как да получат опит - умеят. Какво да се направи. Системата си е система.

Татяна Новак: Духовната Любов е даваща. Невероятно е когато чувстваш Любовта от Духовния свят и в теб гори



потребността да я изразиш и да се раздадеш целия.

Игор Михайлович: Просто няма друг начин! Казваш да се раздадеш. А човек и без това целият принадлежи на Духовния свят. Тук не става въпрос само да се раздадеш, а да принудиш своето тяло да служи тук на Духовния свят. Да накараш своето съзнание да ти се подчини и да прави това, което е нужно на Духовния свят и забележи, не за хората, не за някакви си организации или някой друг, а на Духовния свят. Тече процес на отстояване на Духовния свят в материалния. И тогава се увеличават шансовете на другите да опознаят Другия свят. Именно това е служенето. Но за съжаление не всички го могат. Дори и при тези, които извървяват духовния път и постигат святост, при тях най-често сработва същия този банален духовен егоизъм и човек просто... нали му е хубаво? Но това също е много важно и не може да бъде осъждано. Защо? Защото ценността на този свят изчезва. Когато човек придобива духовен опит, този свят за него става второстепенен, а някой тъкмо на обратно. Те постигат и висшата степен на отговорност - духовна отговорност и не само за близките, но и за всички останали, защото разбират, че всички сме духовно единни. Това е един свят. А хората се намират в заблуда на своето съзнание или както казват - „демоните шепнат“. И те се опитват да им помогнат да опознаят и постигнат Духовния свят. Ето това е - служенето.

Татяна Новак: Искан ми се да попитам за една много съкровена тема за висшето служение на Мария. В какво се крие нейния подвиг.

Игор Михайлович: Висшето служение... Истинният подвиг на Мария се крие в това, за което говорихме. В служенето на хората. Не стига, че самата постигнала много, но и дава възможност на другите да го постигнат, грижейки се за тях. Забележи в колко много страни я почитат и не само почитат, а чувстват действителна, активна помощ в духовните дела.



Татяна Новак: Покровът на Богородицата.

Игор Михайлович: Разбира се - покровът на Богородица. Това е сила, която струи от нея, която помага на хората да се отворят. Това е най-висшата степен на служене на Духовния свят.

Татяна Новак: Тя също както всеки човек е достигнала до това.

Игор Михайлович: Разбира се. Но не всеки човек може както Тя. Макар нищо да не пречи, на който и да било човек да постигне това, което и Тя е постигнала. Да се разтвори именно в такъв план. Е, затова е и Мария! Можем да оставим на страна въпросите и да проведем малък експеримент. Сега говорихме за опита, за първите стъпки, още нещо...

Хайде да поседим мълчешком. Тези, които искат, а който не иска ще спре предаването и няма да го гледа. Всеки, който наистина иска да разбере какво е съзнание, какво е чувствено възприятие, който може да го почувства - ще го почувства, ще разбере и няма да задава въпроси. А този, който не е развил тази своя способност, той поне ще наблюдава, но вече като Зрител това, което му разказва неговото съзнание като артист и за какво го разказва. Нека да ни ругае, съзнанието на много хора сега ще ни ругае и това е нормално. Но мнозина ще разберат, какво е да си Зрител. Те не ни желаят злото, а съзнанието им тъкмо обратното - ще се скъса от „благословии“. И слава Богу. Това си е техен проблем, нали? Проблем на съзнанието им. Но това ще помогне на много хора. Тези, които искат да опознаят. Хайде просто да поседим мълчешком...

Интересен и забавен експеримент. Казват: „нямат какво да кажат, затова решили да помълчат. Просто няма такъв филм“. Шегувам се. Да... Съзнанието, света все още не бе разказвал за нас такива неща. Знаеш ли кое е интересното? Че когато умееш да четеш, хората са като отворени книги.

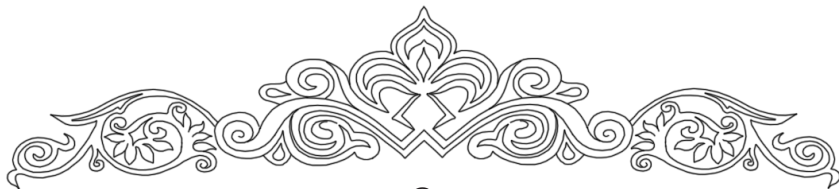


Всичко е едни шаблони. И знаеш ли кое е най-интересното? Че е радостно за тези, които почувстваха и абсолютно не е обидно за съзнанието на онези хора, които бяха доста яростни към нас. Мисля, че има какво още да изкажат по темата. Но най-главното е, че има полза.

Татяна Новак: Огромно БЛАГОдаря Игор Михайлович.


Игор Михайлович: Няма за какво. Не благодари на мен, аз съм просто един човек. Нали така?
Всичко хубаво.





ИЛЮЗИЯТА И ПЪТЯ

част 2-ра

 **З**дравейте скъпи приятели. Разговор за най-съкровеното за човека. Откровение извън времето и пространството. Такива са отзивите на много хора от различни страни по света, относно предаванията с Игор Михайлович Данилов. Днес в студиото на АллатРа ТВ отново продължаваме този съкровен диалог за най-главното с Игор Михайлович Данилов. Здравейте.

Игор Михайлович: Здравейте.

Татяна Новак: Игор Михайлович, много хора отбелязват следния феномен, а именно как предаванията с ваше участие дават особено вътрешно състояние. Те чувстват състоянието на дълбок покой, благодат, а след това идва разбирането относно моментите, които са ги вълнували. Също така отбелязват, че предаването им помага да постигнат вътрешна духовна стабилност, ако поради някакви причини са я изпуснали. Колкото и пъти да го гледат, постоянно се чувства това удивително вътрешно състояние. Всеки път идва ново осъзнаване. Чувства се яснота, независимо, че е гледано страшно много пъти. Във връзка с това в сту-



диото на АллатРа ТВ идват много писма с най-различна тематика, от простичкото „Благодаря“, изразяване на своите дълбочинни чувства до, може да се каже, въпроси от ума, от горделивостта, когато истината се изкривява от съзнанието. Много са писмата, когато Личността чувства истината, а съзнанието я отхвърля. Противопоставя и се. Защо въобще възниква този вътрешен конфликт?

Игор Михайлович: Сама си отговори. От ума. Вътрешният конфликт като правило възниква тогава, когато човек, вътрешно, се стреми към едно, а съзнанието желае друго. Именно затова възниква такъв дисонанс.

Татяна Новак: Игор Михайлович, битува такова мнение, че Вие сте Агапит Печерски.

Игор Михайлович: Това не е възможно! Аз съм себе си. Още повече, че в пещерите се намират мощите на Агапит Печерски. Хората си измислят. Как така мога да бъда Агапит Печерски. Простичък въпрос. Аз съм си аз, а той си е той.

Татяна Новак: Но също така говорят, че сте Архангел Гавриил.

Игор Михайлович: Виждаш ли ме?

Татяна Новак: Да.

Игор Михайлович: Ето ти и отговора. Не мога да бъда такъв. Защото Ангелите са безтелесни. А аз, слава Богу, все още съм телесен. Също отпада.

Татяна Новак: Има дори твърдения, че сте от друга планета.

Игор Михайлович: Изобщо, всички ние сме от различ-



ни планети, наистина. Да погледнем от какво сме изградени. Това са частици от бивши звезди, планети. Затова може и да има смисъл в това твърдение. Моето тяло също е изградено, дори от множество планети, звезди и т.н. Твоето също. Затова твърдението, че аз, както и всички останали сме от други планети не е лишено от смисъл. Имам предвид частичките, от които са били изградени другите звезди и планети след техния разпад. Та нали материята си е материя. Тя не изчезва никъде, а се преобразува от едно състояние в друго. И ние сме изградени от този космически прах, затова не спорим по този въпрос. Може да се каже, че всички сме извънземни.

Татяна Новак: Има също така версия, че се явяват Ригден Джаппо.

Игор Михайлович: И тук не познах. Той къде е? Според всички предания трябва да е в Тибет. А аз къде съм? Така че...

Татяна Новак: Тук на близо.

Игор Михайлович: Много ми е интересно, защо хората постоянно поставят някакви етикети, имена или още нещо? Каква е разликата? С какво името ми е по-лошо? Е, нямам нищо против ако на някой му харесва да ме нарича както иска. Смисъла няма да се промени.

Татяна Новак: Хората наистина силно ги вълнува въпроса кой сте всъщност.

Игор Михайлович: Обикновен човек, такъв, както всички останали. Имам си име. Нали ме назова в началото на предаването по име. Как така кой съм? Как може хората да ги вълнува въпроса „кой съм аз?“ когато ти отговори преди това? Не е ли така?



Татяна Новак: А за тези, които чувстват?

Игор Михайлович: Те не задават глупави въпроси от ума. Нали така?

Татяна Новак: Игор Михайлович, защо по-голямата част от хората се стреми към разединението, а не към съзиданието?

Игор Михайлович: Въпросът за съзиданието и единството, бих казал, че е повече риторичен. Действително в нашето международно движение призоваваме всички към единство... Възможно ли е изобщо единство между всички хора на планетата в това състояние в, което се намираме? Не, не е възможно. Защо? Защото съзнанието винаги разединява. В това има дълбок смисъл. Ако се замислим, защо съзнанието у хората винаги разединява? Ние сме говорили много на тази тема. Мисля, че ще продължим да говорим, ако на хората им е интересно. А ако не им е интересно ще говорим помежду си. Защото темата в действителност е щекотлива и актуална. Разединението се случва винаги от човешкия разум, от съзнанието и се ръководи винаги от егоизма. Разумът като част от системата, от цялото, винаги разединява хората. Защо? Така е по лесно да бъдат манипулирани. Когато хората живеят в съгласие е много трудно да бъдат управлявани. В тях няма егоизъм и всички лоши качества, които има в хората от тяхната първа половина. Всички знаят, че човек е дуален. В него има Материално начало и Духовно начало. Как мислиш, кое от тях в човека е първото?

Татяна Новак: Духовното.

Игор Михайлович: Всички казват така. Но действително Материалното е първо.

Татяна Новак: Защото се намира тук, в това измере-



ние?

Игор Михайлович: Първо се ражда съдът и след това в него се налива Виното. А кое е главното? Втори въпрос. Кое е главното в човека?

Татяна Новак: Светия Дух.

Игор Михайлович: Отново се отклони. Имах предвид първото или второто?

Татяна Новак: Зная, кое е главното. Разбира се, че второто.

Игор Михайлович: Разбира се, че второто, макар и първо да е материалното.

Татяна Новак: Тоест, излиза, че идвайки в тези условия, материалната част в човека е по-силна силна, нали? Тъй като тя е Съдът.

Игор Михайлович: Това е света на материята. Естествено, че тя поръчва музиката! Естествено, че първата част в човека, материалната, към която се отнася и съзнанието, доминира. И доминира още от раждането. Първо на първо, тя е по-старша от духовната част в човека, и като минимум на осем дена. Тъкмо за това като старши брат над младия или старша сестра над младшата, винаги се стреми да доминира. Това естествено е шега, но всъщност, материалната система е агресивна и винаги навързва, а Духовния свят никога не навързва. Него просто го има. Поискаш ли ще дойдеш, не поискаш ли - твоя воля. Нали така?

Татяна Новак: Като морски фар.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно. Просто като морски фар. Виждаш го, искаш, плуваш. Ако не го виждаш,



следователно не знаеш на къде да плуваш. Не ти трябва.

Татяна Новак: Може ли да се каже, че кое да е разделение между хората, в същия този колектив, във взаимоотношенията...

Игор Михайлович: Дори в самите себе си. Човек само си мисли, че е единен. В предишното предаване засегнахме темата със Зрителите и артистите. Тоест човек е разделен вътрешно и това действително е така. Човек никога няма да намери примирение в себе си ако не намери примирение с Бога. Защо има такива изрази като: покров, примирение и т.н. във всички религии? Просто хората се замислят, че примирението с Бога...

Но отново, примирението с Бога. Това не означава, че Бог се е скарал с човека, не. Кой е човека и кой е Бог? Това е все едно да се скараш със своя сън, който си видяла за един миг неизвестно кога. Колкото и манията за величие да разказва на някои, че са значими и т.н. Отново, какво е това мания за величие - част от съзнанието. Част от манипулативната игра с Личността. Същите тези артисти със Зрителя. Всичко е просто игра. Но докато човек не постигне примирение, не Бог трябва да стигне до него, а той до Бога. А това е основното, което е длъжен да направи.

Татяна Новак: В своята чистота.

Игор Михайлович: Обезателно. Само тогава може да почувства и Духовния свят, да разбере какво е Бог, да го осъзнае. Без първично примирение дори и едва докоснал Онзи свят, това не е възможно. Но примирението не с Онзи свят, а това вътре в него със самия себе си. Нали така?

Татяна Новак: Казахте за примирението и това звучи някак ново, въодушевяващо, тъй като във всички религии иде реч за някаква борба, вътрешна борба със себе си или с дявола...



Игор Михайлович: Навсякъде се говори за това, но и за примирението се говори много. Тоест във всички религии, на първо място, се говори за примирението с различни думи, но същността е една и съща. За да може човек да се докосне и поне малко от малко да почувства, че Онзи свят съществува, изобщо не говоря да го опознае или нещо подобно, на човека му е нужно примирение, тоест да стане едно цяло със себе си. А как може да стане едно цяло? Мнозина казват - да се съедини със своето съзнание или разум, нали, това също го има. Но човек става единен тогава, когато след примирението, след първичния опит, той става едно цяло с Духовния свят. Ето в АллатРа е написано - съединение на Личността с Душата. Какво означава това? Това не означава ето вземаме чая, наливаме го в чашката и те се съединяват. Това е материя. Колкото и да си говорим за това, ще се ръководим от кое - материята. Говорим за нещо, което няма нищо общо с материята. В нашите разбирания ако не е материално, следователно е пусто. Ето, засегнахме интересна тема - пустотата. Мнозина говорят за нея, физиците спорят и пишат, извинявам се - астрофизиците, те не са просто физици, че във Вселената има вакуум, пустота, а пустота няма - тук е смисълът. Въобще никъде в материалния свят няма абсолютна пустота! Няма нито една миниатюрна точица, където да може да се мушне и най-тънката игличка, без да се докосне в нещо. Няма пустота. Нека вземем космическия вакуум - абсолютната пустота, а какво ще кажат за гравитационните вълни, радио вълните и всички останали излъчвания. Всички те са навсякъде. Достатъчно е да поднесем един микрофон и ще чуем звук. Е, говоря образно, ясно е, че има вакуум, как звука не се предава там, всичко това е ясно. Микрофонът няма да запише нищо. Тоест в кое да е място, в коя да е точка на Вселената или както ни се струва - нашата огромна Вселена, ако погледнем винаги има нещо. Естествено, невинаги във вида, в който сме свикнали да го възприемаме. А ние сме свикнали към материалното - има ли чайниче, ето го, стои тук и заема някакво пространство. Ако го махнем - пустота. Е не може да има пустота. Тук има въздух



и т.н. Има всичко. Ами светлината, тя нали също изпълва пространството и това е само видимият спектър, който възприемаме, а невидимият? Има най-различни излъчвания...

Затова всичко и навсякъде се изпълва. Затова в този свят пустота няма.

Татяна Новак: А в Другия свят?

Игор Михайлович: А в Онзи свят пък изобщо няма пустота.

Татяна Новак: Всичко е изпълнено.

Игор Михайлович: Ами как иначе? При това, без да отчитаме, че Там всичко е безкрайно. Отново засягаме онази тема, която съзнанието няма да възприеме. Просто няма да възприеме, а щом не я приема, какво прави? Отхвърля я. И какво излиза?

Татяна Новак: Вътрешно противопоставяне.

Игор Михайлович: Разбира се! Тъкмо за това мнозина не ни разбират. И отново се върнахме към примирението. А защо не ни разбират? Защото преди всичко нямат вътрешно примирение със своята Част или да го наречем с Духовния свят.

Татяна Новак: Как човек да се примири със себе си?

Игор Михайлович: Всъщност, това не на всички им е нужно, колкото и да е тъжно. Далече не всички искат това. Личността или Зрителя, както я нарекохме в предишното предаване, винаги се стреми, тоест човек като Личност, към Духовния свят, но неговия стремеж винаги се подменя от съзнанието с материални стремежи. Тоест тече борба за човешкото внимание. Мнозина отново няма да разберат и ще си кажат: отново вниманието. Вниманието е енергията



на живота. Вниманието - това е самия живот. Това е тази част или както спомена за Светия Дух, която се явява част от онази сила, присъща на Личността, която се явява своеобразно отражение на Духовния свят и която може да стане част от Онзи свят. Нали? Вниманието е силата, която създава Живота.

Татяна Новак: Тоест, хората чисто и просто насочват вниманието не където трябва. Дори и често да се занимават с някакви съзидателни дела.

Игор Михайлович: Нека да вземем най-хубавите, съзидателни дела. Ако тези дела се правят с ума, те няма да доведат до Духовния свят, независимо, че са прекрасни, благородни и помагат на хората. Въобще нашият мозък и съзнание трябва да са ангажирани точно с такъв род дейности, тоест с добри мисли и дела. Не трябва да се допускат лоши мисли или дела, това, което консумира повече внимание. Нека да разгледаме, колко хубави емоции изпитва човек и колко негативни, колко време пребивава през деня в мир или вътрешен покой и колко в спорове и конфликти със своето съзнание. Нека отново да се върнем към нашия театър, към Личността като Зрител и мислите като артисти, колкото добро и позитивно показват и колко отрицателно. Отрицателното винаги е повече. Защо?

Татяна Новак: Може би защото изблиците са по-ярки.

Игор Михайлович: А защо са по-ярки? Защото влагаме повече внимание в тях. Ето в това е смисълът. Банална икономика.

Татяна Новак: Ако през деня се случват много добри и светли моменти?

Игор Михайлович: Зависи какво гледаш. Когато вътре в теб се чувстваш добре и пребиваваш с Бога, естествено



е и тук да виждаш същото. А когато вътре в себе си таиш печал, когато си в конфликт със себе си, естествено, че ще виждаш всичко лошо в този свят. Подобното привлича подобно. За това се е говорило много.

Татяна Новак: Тоест трябва да се впечатляваме от Духовния свят?

Игор Михайлович: Не трябва да се впечатляваш от Духовния свят, а да живееш с Него. А впечатленията отново е игра на артистите. Те ти показват някаква сценка, а ти се впечатляваш. Защо много от хората се впечатляват от някаква сценка? Нещо вътре в тях резонирало с техните духовни потребности и те влезли в някоя религия или още нещо си. Няма значение. Отишли два, три, пет пъти, нагледали се, помолили се или помедитирали, не е важно, извършили някакви действия - ритуали. И след време им доскучало, съзнанието победило и си тръгнали. А вътре печал. Тъкмо това са тези впечатления. В действителност, когато човек чувства потребност, духовна потребност. Когато той като Зрител се уморява да гледа тези артисти, той просто става и заминава. Всичко е просто. Мнозина казват, колко сложно е Онзи свят да бъде опознат...

Въобще съзнанието не е способно да опознае Онзи свят, ние вече говорихме много по тази тема, но когато човек се опитва да възприеме нещо със съзнанието, той опира в магята. И с това свършва всичко. Стременията и желанията от съзнанието за опознаването на Духовния свят, свършват с придобиването на някакъв дар. Дар, който дава власт над другите хора. Чисто и просто. А властта над другите хора какво е? Призрачно състояние, което завършва също толкова бързо, както и живота на това тяло. Да, глупаво е да се изразходва време за това.

Татяна Новак: Хората осъзнават ли, че в тях се случва такава подмяна или?



Игор Михайлович: Това се случва от както свят светува, естествено, че осъзнават. Ако човек да речем вземем духовна литература от кои да е религия и почете, с какво са се сблъскали светите отци, във всички течения и религии те преминавали през същото, както и хората, които стъпват на духовния път днес. Те се сблъскват със същите проблеми на съзнанието, борят се със същите демони. Ето, както каза - хората се борят в своята борба, но борбата е неизбежна, това е първичния армагедон, докато човек не достигне до примирение. А какво е борбата, това е противопоставяне на своите артисти. Когато навързват на човека това или оно ва - единия вика гледай мен, а другия гледай мен. А човек не иска да ги гледа, на него вече толкова му е омръзнало от тяхното кино, че...

Той иска просто да Живее. Зад този театър на абсурда има огромен Свят. Представи си как седиш в някаква стаичка, пред теб има дузина артиста, които нонстоп ти показват този хаос, а там - прекрасен Свят. Ще си поседиш час-два и ще ти омръзне, нали? Дори на съзнанието ще му омръзне. Ще ти се прииска да видиш Света, тревичките, слънцето, птичките, още нещо...

Ще поискаш. Тъгуваш за това. А тук едни и същи артисти. Дебел здрав чичко играе ролята, извини и ме, на някаква тревичка. Но той я изобразява и ти навързва тази роля, а ти виждаш, че нещо не съответства. Личността чувства тези несъответствия и се стреми, също както и ти се стремиш, към тревичката, а не към дебелия чичо, който се опитва да я изобрази. Нали така?

Татяна Новак: Когато се докосваш с Духовния свят и чувстваш тази благодат, не си съгласен на нещо по-малко, Личността се стреми към това.

Игор Михайлович: Тук има много интересен момент. Много от светците описват следното, дори и Силуан Атонски, за когото говорихме миналия път, а сега ще си спомним за него още веднъж, описвал в своята старост как в своя жи-



вот се докоснал няколко пъти с Духовния свят и после цял живот се стремил към това. А кой му е пречил да живее с това? Отново демоните. Къде се запънал - в борбата. Баналната борба. Бил му е нужен цял живот, за да разбере, че не трябва да се бори. Трябва да Живее. Но за да разбере, че трябва първо да Живее, трябва да се бори. Ето как парадоксално е изградено всичко.

Татяна Новак: Какви инструменти можем да ползваме в борбата, любовта?

Игор Михайлович: Инструментите, които се предлагат на Личността са много, но повечето са от ума. И ако твоето съзнание ти е дало инструмент срещу него самото, то повярвай ми, този инструмент ще работи срещу теб самата. Това е все едно твоите артисти да ти разказват като на Зрител как да се избавиш от тях. Ще кажат: плати повече, завържи се по-здраво за стола и ще се избавиш от нас. Естествено, че няма да се избавиш! Нали така?

Татяна Новак: Тоест инструментите изобщо не са в плоскостта на съзнанието.

Игор Михайлович: Не. Разбира се, че не. Защо възниква борбата, защото започва изучаване на самия себе си. Всички изминават този път. Няма как да се получи по друг начин. Докато не разбереш, че твоето съзнание, действително си играе с теб лоша шега и много от това, което ти представя за истина, реално не е. Чисто и просто борба за твоето внимание. Докато не осъзнаеш това, няма да разбереш повече. Искаш не искаш, налага се да се бориш, да се самонаблюдаваш, да осъзнаваш, да изучаваш, тоест - самоопознаване. Отново, ако вземем описанието на пътя, отново ще се повторя, на кои да е светци, всички те преминавали през едно и също. През едни и същи демони, мисли от съзнанието или бесове, който, както ги е наричал. Разбира се, че има градация, демони, бесове...



Добре, ще ги разделим за удобство и яснота на нашите Зрители, ние нали също така се явяваме част от триизмерния свят. Как така, материални хора, седят и разказват за Другия свят. Така и ние. Личността е Зрителят. Съзнанието това са артистите на сцената, има и по-угоени и по-кльошави, освен това има и режисьори на целия този театър, и продуценти. Така че можем да ги разделим на бесове, демони, старши и т.н.

Татяна Новак: Тоест в този материален свят има йерархия.

Игор Михайлович: Всички искат да ядат. Тъкмо в това е проблема. Ти засегна въпроса с йерархията, забележи колко е важна за материални свят и как съзнанието се опитва да я възпроизведе и в Духовния свят. А там няма такава. Ето в какво е парадокса. Съзнанието не разбира как така може да възниква нещо без йерархия, ето, може! Как могат хората да се обединят в този свят ако всичко се гради върху йерархията? Тук няма равенство. Някой се опитва да доминира над някого. Ние вече говорихме много по тази тема, как това са законите на материята и няма къде да се денеш. И защо на човечеството му е трудно да постигне единство, това е много сложно да се постигне дори в колективите или в малките групи. Това е обусловено от факта, че винаги някой се опитва да командва, а друг да се подчинява...

Света на йерархиите. А в Духовния свят има понятие, изразявайки се с нашия език като - отговорност. Взима ли някой отговорността или не я взима. Това е същото, както процеса на служенето. Казват служене на Духовния свят. И отново ако погледнем към религиите, има много разбирания за служене и това не означава, че човек посвещава целия си живот на служене на Бога, тоест сменил дрехите, името и се намира в молитви и служене на Бога. Но отново, кой в него самия произнася тази молитва? И кой е облякъл тези дрехи? Кой е сменил името си? Сменили името на театъра, пребоядисали го в други цветове, сменили декорите и артистите



започнали да му разказват молитви. Просто глашатаи на сцената. А той както си е бил малко детенце, седящо в креслото, така и седи и гледа. Със своите мечти, желания, иска играчки, сладолед, иска, иска, иска. А артистите му разказват. Нима тук може да се говори за Бога?

Татяна Новак: Страшно много Зрители задават въпроси за служението и...

Игор Михайлович: Ти ме обърка, за кои Зрители ми говориш?

Татяна Новак: Не тези на сцената.

Игор Михайлович: Пошегувах се.

Татяна Новак: Зрителите, които ни гледаха, в своите писма задават много често въпроса за служенето. В какво е въпроса тук, човек сам ли трябва да се стреми да стане Хелиар или да уповава на Божията Воля?

Игор Михайлович: Какво означава на Божията Воля? Да прехвърли отговорността на някого. Защо от както свят светува съществува този момент, как хората се уповават на нечия воля. В кои да е ситуации хората задават въпроса - „кажи ми как да постъпя?“ Защо хората постъпват така? Ето: „как да постъпя сега?“ Та нали това са си твои въпроси, твои проблеми, защо питаш как да постъпиш? За да прехвърлиш отговорността на някой друг. При това, без да правиш каквото и да било. Това е същото, както нашия седящ Зрител в театъра на живота, „намирац се тук“, и неговите артисти се питат един друг - „как да постъпя?“ Вместо него самия. Разбираш ли? Тъкмо тук той избира къде да вложи силата на своето внимание, за да реализира едно или друго материално действие. С Бог такива неща не вървят! Целият свят се появява и изчезва по Воля Божия. А останалото правят хората. Изборът е техен. Служението бива най-различ-



но. Дори най-обикновената дума произнесена сред хората в защита на Духовния свят, е служение. Хулата, дори и най-безобидната е противопоставяне. Ето, какво е греховността? Тя бива тълкувана по различни начини, но смисълът е един и същ - че човек е грешен. Дори и да не е направил нищо лошо, той е грешен, един вид изначално. Нека разгледаме простичко, какво е греховността. Тя е поддакване на артистите на сцената и тяхното финансиране със силата на вниманието, когато живеят твоя живот. Ето това е греховността. А какво е необходимо - Примирение. Но не с тях. Никъде няма да се даянат. Ще ти служат тук до твоя последен ден. Това не се отнася към материалния свят, а към духовния път на самия човек. Казвам го, за да не изопачат думите ми. Колкото по-малко ги финансираш, толкова по-добре ти служат. Но това не се отнася към реалните артисти в нашия свят, тези на големите сцени. Тях колкото повече ги финансираш, толкова по-добре играят. А това, което казах се отнася за вътрешната работа - работата над себе си, а работата със своите демони и ли бесове, както ви е по-удобно, трябва да тече в икономичен режим. Да финансираш само това, което ти е необходимо. Тогава нищо странично няма да кръжи в главата ти. Да, ще преминава от време на време, като сянка на прозореца. Нали не те дразни сянката, минала и заминала. Ако нещо ти е нужно тук - отдаваш му вниманието си. Но отново - нужно на Теб! Също както с компютъра. Макар човешкия мозък да е много по-съвършен, от който и да е компютър.

Татяна Новак: Независимо, че скоростта на процесите в мозъка...

Игор Михайлович: Е много по-бавна от колкото в компютъра. И паметта е много по-малко, реално много по-малко. И теглото на сивото вещество няма значение.

Татяна Новак: Независимо от всичко това, в науката остава отворен въпроса от къде се взимат всички хипотези,



открития, мисли, които водят човека към страдания...

Игор Михайлович: Е, защо страдания? Не всички хипотези и мисли носят страдания. Някои водят към възхищение, себелюбие, горделивост и тем подобни. Човек прави някакви открития и след това цял живот ползва това - пътува, всички са доволни признават го при това заслужено, това е нормално. Въпросът е от къде се взимат? От съзнанието. От къде другаде?

Татяна Новак: Но съзнанието го няма в човешкото тяло. Това вече е известен факт. Няма го. Същия този архиепископ и хирург Лука войно-ясенецки. Той сравнявал мозъка с телефонна станция, казвал, че ролята му се ограничава с провеждането на съобщения, той не добавя и не отнема нищо.

Игор Михайлович: Когато го попитали в съда: „вие сте хирург, оперирате, виждали ли сте Бога?“, а той отговорил: „не, не съм виждал Богове по време на операция, но също така в своята практика не съм срещал нито човешката съвест, нито ума.“ Така че всичко това е отвъд пределите.

Татяна Новак: Може би хората просто не са осведомени относно...

Игор Михайлович: Не са се замисляли. Защо? Защото съзнанието никак не обича да разсъждава над това. Човек започва да се замисля започвайки различни практики, знаем много такива хора, но мине ден-два и му доскучава. Артистите веднага организират протест в неговото съзнание, изисквайки нещо друго, той започва да финансира техните протести и като Зрител се хваща на тяхната кукичка.

Татяна Новак: Тоест нужно е духовно усърдие.

Игор Михайлович: Не е нужно никакво усърдие. Вся-



ко усърдие е именно финансиране на същите тези бесове в своята глава, това са различни неща.

Татяна Новак: Тоест тази борба?

Игор Михайлович: Материалния и Духовния свят са напълно различни неща.

Татяна Новак: Да не живеем със своите грехове и шаблони...

Игор Михайлович: Но зависи кой, какво избира. Някои хора обичат да живеят с тях, това им харесва. Това е тяхната игра. Така изгарят своя живот.

Татяна Новак: Тоест ръсят мъдрости...

Игор Михайлович: От лукавия.

Татяна Новак: В опита си да изучат своите шаблони те избират...

Игор Михайлович: Изучаването на шаблоните е необходимо. Ще подчертая, нужно е наблюдение над себе си. За какво е нужно? За да може съзнанието само да влезе в задънена улица. Тогава Личността става свободна. На човек му е много трудно да осъзнае кой е той, в този хаос в неговата глава. Кой е Наблюдателят, кой е Зрителят? Наистина е трудно. Тъкмо за това трябва да се изучава. Кой мисли, от къде идват? И в един момент човек разбира, че е Личност, че именно той може да спира и избира всички мисли, форми и всичко останало. Е, после може и изцяло да ги управлява. Тоест развитието на кой да е талант ще е фасулска работа. Но въпросът е - струва ли си да се хаби времето за това, ако в теб е много по-добре развит друг талант, например от рождението си човек има склонност към музиката или пеенето. Тогава за какво ти е да изучаваш как се полага правилно



асфалт? Елементарен въпрос. Това също е талант. Всяка работа или професия изисква време и усърдие. Ясно е, че когато те притисне живота няма къде да се денеш, но за какво да хабиш за това време? Просто всеки трябва да се занимава със своето. Музикантът с музика, строителят със строителство и тогава в света всичко ще е наред, нали така?

Татяна Новак: Тоест, каквото и да правиш, най-важното е да...

Игор Михайлович: Не е важно какво правиш в този свят, по-важно е какво ще бъде в Другия. Какво правиш за това, което ще се случи след този свят, след неговия край. А той свършва много бързо. Времето тече много бързо, това е най-бързо изтичащата субстанция. Не е възможно да я задържиш.

Татяна Новак: Бих искала да задам въпрос относно Тук и Сега...

Игор Михайлович: Какво единомислие, с теб не е интересно да се беседва. Хайде задавай. Озвучавай.

Татяна Новак: Хората не разбират, какво означава момента тук и сега.

Игор Михайлович: Хората действително не разбират, какво означава - Тук и Сега. Много се е говорило за това и ще продължава да се говори, надявам се и след нас какво е - тук и сега. Докато човек не е постигнал примирение, той няма да разбере какво е това сега. Защото което и да е сега, ето, докато изричам - сега, аз прескочих от миналото в бъдещето. Това е постоянно преследване на бъдещето. Вече много пъти обсъждахме, че човек живее в миналото и бъдещето, но не живее сега. Съзнанието няма такава функция, то не осъзнава какво е това сега. Защо? Защото то е част от материалния свят. И тъй като е негова част, тоест -



материя, информацията в него, и тук никой няма да спори, имам предвид всеки нормален човек, защото всички разбират прекрасно, че съзнанието преди всичко е информация, а информацията е материя. Както и да го въртиш, а щом е материя, следователно зависи от всички закони на материята, в една или друга степен. Няма значение квантово или отвъд квантово състояние - то е материя, а щом е материя, то се намира в определена точка. Щом е в определена точка, следователно се движи с всичко останало. Всичко се намира в движение. Докато говорим с теб, изминахме страшно много километри, хиляди, ако погледнем по задълбочено - няколко милиона, при това за един кратък миг. Защо? Да погледнем сумарно - Земята се върти, нашето съзнание е свързано с материята в определена точката в нас като материални обекти и съответно към Земята. Но планетата се върти около оста си, около Слънцето. Слънчевата система с всички обекти също се въртят в галактиката с огромна скорост. Галактиката също лети. Но съзнанието не възприема това, то се движи постоянно. Постоянно движение с огромна скорост, а мисълта е бавна, не е бърза. Докато се зароди и дойде преминава огромно разстояние. Докато отделим внимание, докато възприемем и това стане материя, материален обект. На нас ни се подава просто картинка, а после я разпечатваме и се разкрива в пълен мащаб. Всичко това от началото до края се случва в постоянно движение. Тоест преминава от минало в бъдеще, ставайки минало, а настоящето го няма. Съзнанието реално не може да разбере, какво е настоящето, какво е сега. Защо? Защото всичко в този свят има край. И всичко това на огромна скорост. А когато човек достигне примирение и започне да чувства света на бога, кое опознава най-напред? Той познава - сега. Всичко спира, няма движение и това е поразително! Има само сега, няма нито утре, вчера. В това е смисълът

Татяна Новак: Реално съзнанието подхвърля на хората някакви лъжливи заместители, не знам, съзерцание...



Игор Михайлович: Просто работи, иска да яде.

Татяна Новак: Игор Михайлович, излиза, че хората не живеят с Духовния свят, а слушат артистите на сцената, които постоянно им пробутват различни духовни сценарии. Предлагат им да преминават от религия в религия.

Игор Михайлович: Разбирам какво имаш предвид. Става въпрос за потребността в много хора да пътуват и изучават различни религии, практики и тем подобни, а после недоволстват: „Толкова години пътувам и се занимавам, къде ли не съм бил и какво накрая?“ Ще обясня, защо се случва всичко това, за да е ясно. Защо, когато човек отделя време на различни „духовни“ занимания, в крайна сметка не става духовен човек? Ако разгледаме това с модела, който вече второ предаване използваме, това са артистите на сцената и ти като Личност или Зрител, седящ в залата. Излиза, че не ти търсиш духовният път. Имаш стремеж, чувстваш, че това е необходимо и че това е истина. Чувстваш го. Но твоето съзнание, тоест твоите бесове или артисти играят тази роля - играят ролята на твоята духовност. Излиза, че те вместо тебе се занимават с духовно търсене. Занимават се с медитации, после разказват: „гледай - та ти вече си Буда! Дори не си Ангел, истински Буда. Не, дори Бодхисатва или нещо още по-велико“, нещо от този род. Просто няма на къде! После ще се върнем към този момент. Но какво се случва всъщност? Реално както си седял, така и седиш. Както си гледал своите артисти или мисли, така и гледаш. Ще повторя още веднъж - единственият в този театър на абсурда, който може да се докосне с Духовния Свят, това си ти като Зрител, тоест като Личност. Но за артистите пътят е затворен. Затова им е толкова обидно. Отново, законът на материята е борбата за власт, тъкмо за това съзнанието никога не изпуска възможността да прояви своята власт и да командва Личността. Така се случва. Те дават мъничко, за сметка на истинските чувства и възприятия от Духовния свят и пробутват своеобразни лекички докосвания, емоции



и човек гледайки това действие възприема това за истина, за някакъв период от време.

Татяна Новак: Тоест съзнанието един вид жертва пешките, както в шаха, за да извърши шах и мат.

Игор Михайлович: Точно така, да извърши шах и мат. Чисто и просто. На съзнанието му е много по-изгодно състоянието на субличност, а на Личността не и е изгодно. За Личността това е смърт. А за съзнанието това е продължаване на неговото съществуване. Това е интересно и за системата, защо? Защото това, което наричат Ад или състояние на субличност, без значение, и нашето съзнание като част от демоничния свят са част от един материален свят. То продължава да съществува и след това и това му е интересно. То продължава да се храни.

Татяна Новак: Манипулира с духовното и позволява...

Игор Михайлович: То манипулира с всичко, за него няма нищо свято. И отново, същото това съзнание, което разказва на Зрителя, Личността или просто на Теб, че вече си станал Бодхисатва и в същото време те кара да плюеш на всичко свято и да го отхвърляш. Не е ли така? Предизвиква в теб горделивост чувство за собствена значимост, колко духовно просветена си станала. Могат да се дадат множество примери за това. За пример можем да вземем преподобен Изосим и неговия житейски опит. Още от своето детство мислил, че е монах и служи на Бога и тем подобни. От ранно детство считал дори, че другите са недостойни да говорят с него. Защото Той служи на Бога! Той е негов представител. И така докато не се сблъскал с човек, който действително служил на Бога. След това разбрал, че цял живот слушал кого? Същия този артист, който му разказвал за горделивостта. В служението е пълно с такива случаи.

Татяна Новак: Бих искала да преминем към тема, коя-



то вълнува нашите Зрители: как да се живее с Духовния свят, как човек в своето ежедневие да живее като Духовно същество?

Игор Михайлович: Как да живее? Ако е със съзнание-то няма как да стане. А въпросите тук идват от съзнанието. Не е възможно човек просто така - хоп и да живее с Онзи свят. Разбираш ли? Но от друга страна това е много по-лесно, от колкото изглежда. Има етапи на самоопознаване и тук главното е да не се пречи на Зрителя да върви към изхода от този театър. Просто разбираш, че си Зрител, спираш да слушаш какво ти говорят актьорите и ги караш да говорят само това, което е нужно на теб. Това е първото. И второ, ставаш, тръгваш към изхода и гледаш колко е прекрасен света. Бих казал - излизаш и Живееш!

Татяна Новак: Човек чувства ли, че преминава тези етапи на духовния път?

Игор Михайлович: А ти как мислиш, човек чувства ли тези етапи?

Татяна Новак: Чувства ги!

Игор Михайлович: Защо постоянно ме изпитваш, хайде аз да те изпитам! Хайде, разказвай! Какво чувства човек по време на етапите? От къде разбира, че трябва да върви по духовния път?

Татяна Новак: Защото това, което чувстваш става много по-реално от това, което се случва в триизмерното пространство.

Игор Михайлович: Добре. А какво чувстваш? Човек пита: „Какво трябва да почувствам?“ Какво чувстваш?

Татяна Новак: Боя се да говоря с думи прости, защото...



Игор Михайлович: Е тежко. Да вземеш кошница с камъни и да опишеш с тях какво е въздух.

Татяна Новак: Ако говорим за онази горяща Любов, която чувствам вътре, тогава хората ще го възприемат на физическо ниво.

Игор Михайлович: Ето, сега каза горяща Любов. Именно тази огнена, горяща Любов е била описвана. Ти разказваш със същите тези думи, с които говорили много светци, които дори никога не били чели или знаели за това. Някои дори писали как някои светци, който били неграмотни отшелници и никога не били чели трудове, че вървели по интуиция, от вътрешното. Как преборвали своите бесове, въвеждали ред на сцената и просто излизали от този кино-салон или театъра на сенките и започвали да Живеят сред хората. А след тях, хората записвали...

Всички те говорили за огнената Любов. Това е интересното. Или пък жар - изгаряща Любов. Не може да бъде описано по друг начин. Това е нещото, което човек изпитва. Но отново, какво може да разкаже съзнанието?

Татяна Новак: Да го превърже към тялото.

Игор Михайлович: Обикновената топлина да опише като състояние на Любов.

Татяна Новак: Или пък да търси тези процеси във физическото тяло.

Игор Михайлович: Абсолютно правилно - във физическото тяло. Човек си казва: трябва да усещам горещина, топлина, да обичам нещо. Това е подобно на гастрономическата любов към някое лютиво ястие и след това мъки от огъня вътре, нали?

Татяна Новак: Има още такова интересно чувство на



простота, но в разбирането на нещо цялостно.

Игор Михайлович: Отново засягаме много интересен момент, чувството е много простичко, толкова просто, че на някои им трябва цял живот, за да го разберат. В действителност то е много просто. И най-важното е, че е цялостно. Дори и леко докоснал се с Духовния свят, човек придобива първичен опит. Мнозина са го описвали, Силуан и много-много други светци. Всички те описват тази цялостност на Другия свят, неговата неделимост и защо това толкова тегли Личността, защо го чувства? Това е огромна Сила, която не е статична. Тя е Жива. Загубва ли в нея човек своята индивидуалност - Не! Но в същото време е единен с всички. Това е като капчица вода в Океана. Океана е цял, а капчицата отделна. Добре, нека да е водна молекулка. Но в същото време се носи с целия Океан.

Татяна Новак: С това засегнахте въпроса за духовната индивидуалност.

Игор Михайлович: Мнозина ги вълнува, а кого точно вълнува? Съзнанието! Съзнанието, което постоянно разделя разказва: „не ходи в еди-коя си религия, ще станеш като тях, ще станеш зомби“ Никой, никога няма да направи от човека нищо, ако той сам не поиска, никъде! А пътищата към Бога са много. Няма лоши религии. Има лоши хора в тези организации, както навсякъде. Защо хората са лоши? Защото живеят с ума. А той разделя, прави ги алчни, егоисти, убива всичко свято в тях и ги поробва. И те започват да експлоатират религията за свои цели. Нима религията е виновна за това? Та нали във всяка религия има и много добри хора. Бих казал така: доминиращата част от хората във всяка религия винаги са добри, иначе просто ще престане да съществува. Хората не биха отишли в нея. Така че навсякъде можеш да стигнеш. Важното е да знаеш - искаш ли го или не. Същото е и по въпроса със служенето. Какво означава това. На всекиго ли е нужно? Затова служението бива раз-



лично. Когато човек носи словото Божие - той вече служи. Та нали това е служене? Човек прави добро, безкористно и той вече служи на Духовния свят. Нали се противопоставя на злото, на агресията. Но има и други видове служение. Да ги наречем по-висши, но тези видове служение не са нужни на всеки. Това е самата истина. Това е вътрешна потребност, но тук човек избира да служи ли или да не служи, когато е готов да се отрече от всичко и да вземе отговорност, ти спомена за това служение, за Хелиарите и т.н. Какво е Хелиар? Имаше предавания, където се разказваше за противопоставянето...

На първо място това е въвеждане на ред, започвайки от себе си, а после и в другите, бих го сравнил със своеобразен контролиращ орган, който въдворява ред сред артистите, не знам, дали съществуват реално такива. Би трябвало да има някъде в министерството на културата, които следят за разпределянето на средствата, за да няма несправедливост в заплащането на артистите играещи ролите на демони и бесове. Това са горе-долу нещата. Но това не е нужно на всички, далече не на всички. Но всеки е нужно да стане и да излезе от този театър на сенките.

Татяна Новак: Игор Михайлович, вече второ предаване говорим за Силуан Атонски. Разрових се в литературата и намерих негови интересни изрази. Би било интересно ако коментирате някои от тях.

Игор Михайлович: Не е много коректно да се коментират чужди думи...

Но нека да опитаме, мисля, че ще ми простят.

Татяна Новак: „Стана така, че благодатта на Светия Дух ме напусна. Почувствах се като мръсно говедо в човешко тяло. Не бях забравил Бога със своя ум, но душата стана пуста като на говедо. Започнах да се кая и Благодатта се върна.“



Игор Михайлович: Много хора преживяват подобни състояния, като това. Когато започват наистина да работят над себе си, не да седят като Зрител, а да стават и да тръгват, след известно време, когато вече вървят към изхода артистите отвличат вниманието им, те се обръщат, започват отново да гледат театъра и забравят къде са тръгнали, сядат на друго място и слушат. Спомнят си, а вътре пустота. Този израз - душата опустя, този негов пример. Това на първо място потвърждава, че човек действително е притежавал реален опит и е работил над себе си. Мнозина съпреживяват това. Защо? Защото потокът секва и изпитва вътрешна пустота, не чувства вътрешната връзка. Но естествено, че душата не може да бъде пуста, още повече като на говедо. Говедото няма душа. Той просто изразил с думи прости своите чувства. Изразил ги е абсолютно правилно и точно. Тоест доминация на съзнанието и загуба на Духовния Живот. Именно това се случило в този момент. Тогава започнал да се кае. Има се предвид, че започнал да работи над себе си, да пребивава в чувствата, докато не се върнала тази Благодарат. Това е доказателство, че опита му е бил истински.

Татяна Новак: При това тази болка от загубата на тази Благодарат стимулира...

Игор Михайлович: Стимулира повече да не я губи. Без нея е лошо, но това може да го разбере само този, който някога, поне мъничко се е докосвал с нея. Но докато човек не се е докоснал с Духовния свят, той никога няма да разбере нейната ценност. За него това е нещо неразбираемо, нещо някъде си. Както суета зад затворената врата, уж я има, но не се вижда. Хората говорят, а самите не я виждат. А човек е способен да оцени само това, което познава чрез своя опит. А Личността, особено, когато цял живот е била просто Зрител не знае и не разбира това. Тя чувства тази необходимост и вътрешна потребност, но не знае колко е ценна. Но когато опита поне една малка глътчица от тази безкрайна свобода или горяща Любов. Поне мъничко се докосне, след това дори



и един миг ще изглежда цяла вечност без Нея.

Татяна Новак: Бог е тук, чувстваш Духовния свят, не трябва да ходиш никъде, а хората през цялото време градят някакви лабиринти, някакви дълги пътища, а Бог е тук и чака.

Игор Михайлович: Та това е съзнанието! Както говорихме преди малко, когато артистите започват да показват сценки как се занимаваш с духовно развитие. В предишното предаване говорихме с теб, там дадох пример как моите духовни приятели в своето духовно търсене се качили на високата планина да медитират. Но кой ги изпрати там? Същите тези артисти. Тяхното съзнание, мисли. Именно те юркат хората къде ли не, бедата е, че не водят към Бога. Затова пък човек е ангажиран. Излиза, че Личността чувства стремежа към Бога, а съзнанието го подменя. И така ги юрка от една църква в друга. Какво значение? Бог е вътре в човека! Него го има! Трябва да се стремят към Него, а не да сменят сюжетите на сцената.

Татяна Новак: Свети апостол Йоан Богослов говорил, че Божиите заповеди не са тежки, а леки, но леки само от Любов, а ако Любовта я няма, всичко е много трудно.

Игор Михайлович: Обезателно! Той говорил за...

Заповедите, какви ти Божии заповеди. Всъщност човека, докоснал се с Духовния свят, който живее с Него, никога няма да ги наруши. Нищо лошо няма да стори. Казват - заповедите, и за какво? Той няма потребност, затова и съблюдава тези заповеди. Те не са леки, а естествени. Това е нормално.

Татяна Новак: Засегнахме темата за заповедите и заповедта: Възлюби ближния. За съжаление, когато хората с доминиращо съзнание се опитат да възлюбят ближния...



Игор Михайлович: Това не е възможно. Винаги ще има материален интерес. Това е същото като обединението на всички хора. Това не е възможно на нивото на съзнанието. То винаги ще разделя и разказва: „Ти си по-добър! Добре ще се сприятелим.“ Ще се търпят един друг, но вътре ще се мразят. Съзнанието няма да спре да разделя и плете интриги. Ще разказва, че ти си по-добър, а те лоши и виновни за всичко. Човек никога няма да постигне примирение със своето съзнание, това не е възможно. Съзнанието може да се подчини. Трябва да се разбира, че съзнанието е като див звяр. Ще го сравня с мечката, тиха и ласкава, докато я храниш, но обърнеш ли се - звярът си е звяр, ще те нападне без предупреждение. Затова, за да не те напада по-добре да го държиш зад решетките.

Татяна Новак: А как тогава хората да изпълнят заповедта за истинната Любов към ближния?

Игор Михайлович: Какво е това истинна Любов към ближния и какво е ближния? Просто и ясно. Какво обединява всички хора? Нищо, освен Духовния свят! Материята ни разединява, а Духовният свят обединява. Възлюбил Бога, опознавайки Божията любов, ще възлюбиш всички. Дори човек да е далечен от духовното, най-малко ще го разбираш. Защо е постъпил така или иначе, кой артист коя сцена му е изиграл. Тогава ще действаш безгрешно. Но това не означава, че ако те удари по лявата буза да дадеш дясната. Тук смисълът е, че човек не е виновен, че е под властта на бесовете и т.н. Нека да сменим темата.

Татяна Новак: Тоест това е и подкрепата на ближния по духовния път? Ако говорим за колектива, който върви по Духовния път.

Игор Михайлович: Ако говорим за колектива или приятелите, с които вървиш, именно по Духовния път - Да. Искам да отбележа, че въпреки това вървиш сама. В това е



смисъла. Колкото и хора да вървят заедно с теб по Духовния път, все едно вървиш сама. И отговорността ще лежи на твоите плещи. Твоите спътници могат да кривват, могат да вървят напред, да изостават, но това си е техен избор, кого слушат и какво правят. Това са най-интимните отношения, които човек може да си представи в отношенията си с Духовния свят. Дори интимни не е много правилна дума, тъй като в нашите разбирания това са отношенията между двама партньори, а там един с Безкрайността. И отново - един като Личност.

Татяна Новак: Има и такъв въпрос, какво е разумна Личност?

Игор Михайлович: Не разумна, а зряла. Действително, човешката личност, вече дискутирахме този въпрос, спира своето развитие някъде около 5 - 6-та година и край. По нататък съзнанието започва да доминира над човека. До тази възраст те се развиват равномерно. Тогава в мнозина възниква въпросът: разумна ли е Личността, зряла ли е? Човек може да бъде Нобелов лауреат, да знае всичко и за всички - просто идеален в материалния свят, но това говори единствено за ерудицията на неговите артисти. А като Зрител, като Личност си остава детенце вътре в себе си. А за да бъде другояче трябва да се работи над себе си. В началото това детенце първо трябва да бъде намерено сред хаоса. Бих го сравнил с бал, не, по-скоро с дискотека, където е пълно с хора, гърми музика, всеки си прави Бог знае какво и някъде там, в краката бяга детенце. Трябва да го намериш сред тази гъпла.

Татяна Новак: Как да съчетаем това да бъдем зрели и в същото време да си останем деца.

Игор Михайлович: Хората винаги са деца с Бога. Защо? Защото това е откритост. И отново, да бъдеш като дете е като да запазиш детското в себе си, да бъдеш отворен,



истински чист. Защо? Защото истинската Любов, подчертавам, не във всеки, да речем в по-голямата част от децата до 5 години Я има. Децата могат да бъдат алчни, зли, тъй като едната им половина е силно изразена, но и другата е силно изразена. Те обичат искрено. Но отново, едната част обича материята, а другата обича това, което е вътре. Това се чувства. Сама знаеш. На другите трябва да се поясни, че дечицата чувстват. А станат ли малко по-големи, когато съзнанието започва да доминира, това вътрешното се загубва. Да, детенцето е искрено всичко е наред, всичко е прекрасно, а онази детска чистота, онзи изблик го няма.

Татяна Новак: Съзнанието е нужно на Личността за анализ, за някакво разбиране и комуникация.

Игор Михайлович: За комуникация единствено в триизмерния свят. Може ли Личността да мисли. В мисловния процес идват мисли, преценяме, оценяме, но няма Тя има такава функция? Просто си има всичко, това не ѝ е нужно. Тази функция не ѝ е нужна. Просто в този свят, за да разберем нещо трябва да извършим действие, например да отворим капачето на чайника, а на Личността това нужно ли е?

Татяна Новак: На нея изобщо не и е нужен този чайник.

Игор Михайлович: Ето и аз говоря за това. Как може това да се обясни на хората? За съзнанието много от вратите в този свят са затворени, а за другите светове пък изобщо! Те не съществуват за нашето съзнание. Можем да се досещаме, да преценяме, но нашите артисти винаги ще спорят помежду си, за това, което не могат да видят и пипнат. Такива са материалисти, а Личността, особено когато излиза отвъд пределите на този театър става част от Онзи свят, който създава такива светове като нашия. И ако използвам компютърния език, всички тези програмки, написани за нашия материален свят - от кого се пишат? Ето ти и отговора.



Татяна Новак: Силуан Атонски има и едно таква изказване: Суетният ум не е чист от помисли и въображение. Нека да поговорим за чистотата.

Игор Михайлович: Ако искаш да бъдеш чиста върви и се умий. Такъв простицък отговор. Шегувам се. Какво означава, че суетния ум не е чист? Самото понятие суета вече е греховност, ако погледнем категориите на греха. Тоест, това е материален ум. А чист означава чист от материята. Естествено, че не е възможно.

Татяна Новак: Бива чист от мисли или с чисти мисли?

Игор Михайлович: Няма таква понятие чисти мисли. Има понятие чист от мисли. Мисълта си тече и ти я ползваш, също както компютъра или таблета, взимаш и работиш с него. Те не доминират над теб. Но кажи ми, могат ли хората да разберат това? Докато не придобие тези навици, докато неговата Личност не се намира от другата страна на вратата, когато целият свят е пред Нея. Може да поглежда за малко през вратата и да подсказва, какво да се прави на сценката, тоест онова го преместете ето там, докато съм тук. Или направете нещо. А ако Личността седи на столчето добре привързана към него от артистите, какво искате от Нея?

Татяна Новак: Игор Михайлович, артистите на сцената могат да се нарекат гълпа от персонажи.

Игор Михайлович: Това са индивидуалностите, ако мога да се изразя така. Нека да поразсъждаваме с материални, триизмерни категории. Отново се връщаме към скептиците и тези, които ще се опитват да правят разбор на нашия разговор, за да се посмеят. И отново, кой ще ни гледа и отнася скептично? Артистите. Те обичат да осмиват чуждите артисти, знаем го отлично. Артистите се чувстват зле, когато някой е успешен и започват да измислят какво ли не, за да го оплюят. Е, след, като изгледат нашето предаване



ще повдигнат и тази тема. Затова ще я обясня спокойно и разбираемо. Всичко е материя! Информацията е материя. Всяка една мисъл е материална. Нали така - така. Мислите са материални и в нас има много от тях. Следователно какво е това - тълпа. А от целия този театър само един може да отида на командировка в Духовния свят. Няма как да вземат всички. И какво правим? Налага се да ги оставим и сами да заминем. Нещата са горе-долу такива. На тази тема има много притчи, ето една: Ученик отишъл при един мъдрец и казва: „Бих искал да си поговорим за мъдростта. А мъдрецът му отвърща: първо разкарай тълпата. Каква ти тълпа. Започнал да се върти ученикът. Нали съм сам? По късно успял да надникне в себе си и разбрал, че мисли и за жената, децата, приятелите, изобщо за всичко. Тъкмо това е тълпата. Тъкмо това е техният образ. Та излязъл ученикът. Една година седял навън. Идва мъдрецът и му казва: сега вече можеш да влезеш, вече си готов, вече си сам.“ Тук има много интересен момент. Забелязваме срок от 1 година. Ако тези, на които им е интересно проследят нещата, в много от тях ще видят година, година, година. Защо на човека му трябва толкова много време, за да победи мислите, демоните или още нещо. Добър въпрос. Защото винаги има някаква зависимост, тоест на него му трябва време, за да постигне нещо. Но това не означава, че ако си се захванал ще успееш за 1 година. Много от хората се борят цял живот. Разбират прекрасно всичко, осъзнават го, но не могат да се разделят със своите артисти. Обичат си ги. Те просто не желаят. На тях им харесва повече илюзията на сцената, от колкото света зад вратата. А мнозина просто се страхуват. Та нали артистите им разказват, че като минеш зад вратата, ще те нахапят зли кучета. Къде си тръгнал, на вън вали, седи тука и слушай нашите приказки. И така стават 1001 ноци.

Татяна Новак: Винаги плашат и ни предлагат да се защитаваме.

Игор Михайлович: Ами да, тяхната функция е така-



ва. Разбира се.

Татяна Новак: Някакви мними положения, дори не е нещо материално...

Игор Михайлович: Та това е съзнание. Който не го изучава не го забелязва и разбира, а когато човек започва наистина да го наблюдава и да си записва всяка мисъл, да наблюдава какво, кога и как. Дори ако в едно и също време седят няколко човека и записват, просто като на игра. Идва мисъл - записваш я. Просто седят и записват мислите, които им идват. После сравняват и падат от смях, като започнат да си ги разказват един на друг. Е, всеки е със своите нюанси, но смисълът е един и същ в едно и също време.

Татяна Новак: Тоест не е задължително това да са еднакви мисли, но...

Игор Михайлович: Е не, мислите не могат да бъдат идентични. Моето съзнание или по-скоро моите артисти ще показват едно, тъй като са дебели, стари и мързеливи, а при теб по-младички, чевръсти и ще ти разказват абсолютно същото, но малко по весело и забавно. Тук се изчерпват разликите. Е, костюмите им могат да бъдат различни, грима още нещо си. Но смисълът на техния разказ ще бъде едно към едно.

Татяна Новак: Съзнанието ни вкарва някакво състояние, а мозъкът на всеки...

Игор Михайлович: Не мозъка на всеки, той не прави нищо от това. Неговата функция е толкова проста, че няма на къде. Надявам се, че хората ще изучат това някога. Изглежда сложен, но реално е толкова елементарен в сравнение с мислите, но е сложен в сравнение с тялото. Тук механизъмът е добре настроен. В сравнение със съзнанието, той е просто елементарен. А съзнанието е сложно и просто едно-



временно. Скоро и това ще разберат. И слава Богу.

Татяна Новак: Игор Михайлович, споменахте, че има такъв срок като година, за да се избави човек от демоните, може ли по-бързо?

Игор Михайлович: Може и моментално, просто моментално. Мнозина дори не трябва да хаят време. Само да почувстват и най-малкия полъх на вятъра - Свежият Въздух. Знаеш ли, когато си гладна и ти замирисва на мекички - скачаш и отиваш да хапваш, така и те. Артистите - потни и мръсни, а Свежият Въздух достига до Личността и тя хуква през глава навън. Няма какво да прави вече тук. Какво да им слуша приказките. Има такива хора, а има и такива, които се отвлечат. Стават седат, пак стават и седат да слушат артистите, викат си - още малко да ги догледам. Та там е толкова интересно, те спорят помежду си, как ли ще свърши? Как така няма да успее, ето къде е вратата. И така си остават в залата докато театърът не рухне, а те си лежат под руините и си спомнят своето минало. Ето това е субличността.

Татяна Новак: Игор Михайлович, битува такова мнение, че за да преминем през вратата трябва да загубим своята индивидуалност. Все едно малко по малко отхвърляш плявата и не остава нищо. Или съзнанието се страхува да я изгуби.

Игор Михайлович: Съзнанието разказва приказки на хората. То винаги разказва, че ще загубиш себе си. Но Когато Личността преминава през вратата, имам предвид след смъртта на тялото, тя се разделя със своите артисти. За какво са и тези клоуни, когато притежава Истинското? За какво да гледа на илюзията, когато има Реалност? За какво да се държи за временното, когато има Вечното? Затова съзнанието прави всичко възможно, за да продължи своето съществуване. Нека дори под руините на театъра, в със-



тояние на субличност, но за него това е живот. А за Личността това е смърт.

Татяна Новак: Тоест трябва да се изхвърли всичко, за да остане само чистотата? Да върнем на съзнанието всичко, което му принадлежи, защото всичко, което ни е нужно е чистота и искреност.

Игор Михайлович: Какво означава да върне? Докато човек се намира тук, докато живее в своето тяло, докато е със своето съзнание, със своята трупа артисти под шапитото - нека това шапито да работи за него. Просто трябва да бъде директор на този цирк. А не Зрител. Тогава ще има ред. Животът трябва да започне от тук. Ако човек не започне да Живее тук, то там няма да Я постигне. Това е самата истина. Мнозина знаели това. Имам предвид тези, които излизали извън вратата на този театър.

Татяна Новак: Може би от полза ще е личният ми опит. В моментите, когато съзнанието започва да заплашва или да предлага сценарий за защита или още нещо...

Игор Михайлович: Да защитава своите лични интереси.

Татяна Новак: Да защитава личните си интереси.

Игор Михайлович: Нека за удобство да наречем това „профсъюз на артистите“

Татяна Новак: Да. Когато профсъюзът на артистите защитава интересите на артистите то в този момент разбирам, че не ми е нужно нищо от него.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно, Нищо не ни е нужно от тези артисти! Но в същото време оставаш ли индивидуална? Оставаш! Неведнъж съм отговарял на този въ-



прос.

Татяна Новак: Тоест всичко, което остава е искреността, чистотата и взора към Бога.

Игор Михайлович: Всичко, което остава с теб е Вечността и Безкрайният Свят. Но най-важното е, че с теб остава - Щастието. И безкрайната, горяща Любов - Истинската Любов, не те изгаря като огъня...

Как да предам това чувство? С думи прости, човешки? Кипяща, вълнуваща се и винаги ще възникват асоциации, как така горяща Любов? Винаги ще има асоциации, които съзнанието ще използва - горещина, болка или нещо друго, нали така? Вече говорихме, как мнозина влагали в тази дума смисъл на силна Любов, тоест усилвали понятието, за да го предадат. И виждаш ли как съзнанието превърта всичко? Ще гориш, ще те боли - Не! То гори тук, а там...

Просто е тежко да се изразят някои неща.

Татяна Новак: Произнасяш едни и същи думи, а състоянието...

Игор Михайлович: Състоянието няма как да бъде предадено, това е разбираемо. А думите невинаги пасват. Както тухлите за описването на въздуха.

Татяна Новак: Игор Михайлович, как да проявяваме и да се ръководим от Волята Божия в своята чистота, тук, в този свят?

Игор Михайлович: Това е въпрос от ума. Просто въпрос от ума. Когато човек се намира в чистота или свободен от съзнанието, той винаги ще проявява Божията Воля. Няма как да стане другояче.

Татяна Новак: Тоест да чува Бога, нали?



Игор Михайлович: Как така да Го чува ако това е цял Свят. Отново възникват усложнения. Много недоизказани и не доразбрани неща. На хората ще им е трудно да разберат това, защо? Защото артистите няма да са удовлетворени, ще си кажат: „какви са тия работи? Вземи и поясни, сдъвчи го и го смели!“ Също както в инструкциите, нали така?

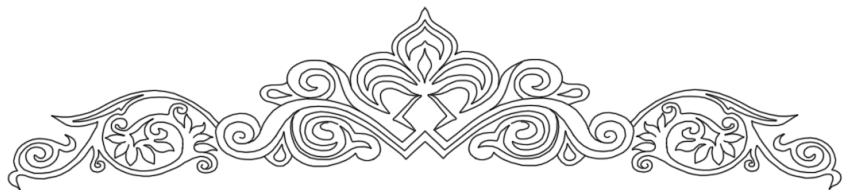
Татяна Новак: Всеки си има свой път

Игор Михайлович: И свой избор.

Татяна Новак: Зрителите помолиха да задам следния въпрос: Съществува ли Бог?

Игор Михайлович: Не. Бог не съществува. Ние съществуваме тук.
Бог ЖИВЕЕ!





3

ЖИВОТ

част 3-та



Здравейте скъпи приятели. В днешното предаване отново ще си поговорим за най-съкровено-то за всеки човек, който върви по духовния път и се стреми да разбере Истината. Искам да изразя своята най-дълбока благодарност на днешния събеседник. Щастлива съм да ви съобщя, че гост в днешното предаване е Игор Михайлович Данилов.

Игор Михайлович: Здравейте.

Татяна Новак: Здравейте Игор Михайлович. В предишното предаване говорихте много за това как хората трябва да спрат да се карат и да започнат да се уважават. Че това, което разединява е системата, а това, което обединява е вътрешното, духовното. Готвейки се за предаването се натъкнах на голямо количество информация как в различните религии хората изразяват по различен начин своето уважение един към друг. Например в индуизма има прак-



тика, когато двама души се срещат и си казват „намасте“, която означава - изразявам уважение към духовното в теб, към твоя Атман (Душа). Тоест, когато хората се срещали, общували на ниво Дух. Това се съхранило до сега...

Игор Михайлович: Това е подражание.

Татяна Новак: Всичко това е подражание?

Игор Михайлович: Подражание на тези, които някога разбирали и чувствали. Хората се приветствали един друг без думи. А когато ги питали защо постъпват така, те обяснявали, че се поздравяват като Дух с Дух. Без думи, а с думите се поздравяваме посредством съзнанието.

Татяна Новак: Тоест хората изгубили това общуване. Казват, че се поздравяват духовно един други го, но не го чувстват.

Игор Михайлович: Хубаво е поне, че го казват.

Татяна Новак: Тоест всичко се превърнало във високопарни слова, без чувство.

Игор Михайлович: Ще го кажа по-простичко. Ако хората чувстваха, поне в себе си Духовното начало, тогава щяха да осъзнават, че и другите имат такова и нямаше да си кажат една лоша дума, какво остава да направят нещо лошо. Ръката им нямаше да се вдигне.

Татяна Новак: Ако виждаха един в друг Духовното... Духовно същество.

Игор Михайлович: Преди всичко ако чувстваха, че те самите са Духовно същество. Тогава щеше да е ясно, че и другите са такива, а не просто материя. За съжаление, на днешен ден, в хората доминира първото начало - Материал-



ното. Тъкмо за това живеят по законите на материята.

Татяна Новак: По какъв начин човек може да осъзнае в ежедневието си, че е Дух и да вижда Духа в другия човек.

Игор Михайлович: Първо трябва да осъзнае, че не е само материя, че в него има и Духовно начало, тогава и наяве и на сън ще бъде духовен.

Татяна Новак: На сън?

Игор Михайлович: Каква е разликата? Ако вземем работата на съзнанието, то при събуждането, както и самият сън, ако разглеждаме нещата такива, каквито са, то започва да доминира над Личността, както в момента на събуждане, така и във фазата на съня. Тоест когато се случва това своеобразно съединение. А когато започва Дълбокият сън се случва разединение и Личността става свободна и съзнанието не и влияе за известно време. Човек не помни това състояние. Защо? Защото съзнанието не е включено. Личността не може да спи. А когато човек се осъзнава като Духовно същество и започва да чувства, че не е просто едно животно и се явява част от нещо По-голямо и безгранично, тогава за него и съня е под контрол, всичко е под контрол. Тоест той не се подчинява на съзнанието, а съзнанието му се подчинява. То както си е било лениво, така си и остава. Досущ като животинче или по-точно като мечка. Дадеш ли ѝ захарче и колело ще кара, ще танцува. Така и тук, тоест дадеш ли захарче - приложиш ли силата на вниманието, то започва да чете, да учи, да обслужва тялото и другите потребности. Не получи ли захарче, започва да негодува, да се ядосва и гневи. Но отново, когато контролираш този процес, влагането на вниманието или даването на захарче на мечката, може да послужи за лесното му дресиране, което го прави послушно, послушно. Но защо го сравних с мечката? Защото тези, които се занимават с дресирането на животни знаят, че най-опасният звяр е мечката. Както и да се ласкае



или умилква, във всеки момент може да атакува, при това, без каквото и да е предупреждение, също както и съзнанието. Малко да се отпуснеш и край. Но това не означава, че човек трябва да живее в напрежение, напротив, трябва да живее във връзка с Другия свят, спокоен. А когато се напруга и съпреживява това означава какво?

Татяна Новак: Че се намира под контрол на своето съзнание. Че отдава своето внимание към другата страна.

Игор Михайлович: Разбира се. Това е същото, както в молитвата, медитацията или духовната практика, няма значение с какво се занимаваш, отделяйки своето внимание на коя да е мисъл - вече си материя. Изгубил си връзка с Духовния свят. Мнозина се сблъскват с това, стъпвайки на духовния път, без значение от коя религия са. Както вече споменахме духовният път е един, и това е истина. Просто пътечките водещи към него са много.

Татяна Новак: Игор Михайлович, казахте, че хората са под контрол на своето съзнание, но ситуацията може да бъде променена и то да започне да им служи. Как хората могат да разберат, че се намират под контрол на своето съзнание?

Игор Михайлович: Сега ли? Е, ако чуват само нашите думи, тогава се намират под негов контрол, та това е толкова лесно.

Татяна Новак: Има още един интересен момент, когато съзнанието на вървящите по духовния път хора задава въпроси: „Как, защо, какво постигна, иска равностетка на кой етап се намират.“

Игор Михайлович: Не, най-често разказва, че нищо няма да излезе, че няма никакъв духовен път и само си губи времето. Как не е способен да се научи и ще продължи да си



седи до безкрай. Защо, защото съзнанието съди по самото себе си. Най-интересното е, че не лъже. За него като част от материята, вече говорихме за това, пътят към рая, както казват в християнството, е затворен. Естествено, че съзнанието не възприема, какво е Духовния свят. За него това е непознаваемо. И изпълнявайки някаква духовна практика, молитва, ритуал и т.н., да се изпълнява със съзнанието означава просто да стоиш на място, в най-добрия случай.

Татяна Новак: Тоест, за да върви по духовния път на човека му е нужно да живее с чувствата и да се откаже да влиза в диалог със съзнанието?

Игор Михайлович: Това няма как да стане! Единственият начин за комуникация с триизмерния свят е чрез съзнанието. Затова без него всичко се превръща в хаос.

Татяна Новак: Но няма да разкаже за духовното.

Игор Михайлович: Съзнанието за духовното? Разбира се, че не. Това е същото, както рибата не може да разкаже за красотата на природата от птичи поглед. Та това е риба, която живее под водата. Няма как да види колко са красиви планините ако не може да ги погледне от горе, тя ги вижда само от долу и далече.

Татяна Новак: Игор Михайлович, хората не разбират какво е Истинския Живот, в какво е истинският смисъл на живота. Системата им предлага да си изберат някакви дребни цели или смисъл.

Игор Михайлович: Това е добър въпрос. Много хора казват животът това, животът онова. Животът със съзнанието се възприема като живот тук. И за да бъде всичко наред, мнозина предявяват такава претенция към Бога в своите молитви - нужно ми е това и това, цял списък неща, които Бог трябва да изпълни и чак тогава ще тръгнат към него.



Ако Бог съществува, Той е длъжен да уреди техния живот, но те не трябва да се променят. Както си живеят своя материален живот със своите материални ценности, така трябва и да си остане, а те трябва само да получават, получават и получават. Повече власт, повече материални придобивки, всичко, което съзнанието желае. Но отново, защо желае? Та това е илюзия, лъжа. Съзнанието разказва на човека, прост пример, искам кола, ето точно тази кола, човек се спуква от работа и придобива тази кола. След това сяда в нея и докато съседа го гледа е доволен, спре ли да го гледа, край.

Татяна Новак: Тоест за хората щастието е, когато им завиждат и могат да се похвалят, намирайки се в системата.

Игор Михайлович: Няма къде да се денеш, такъв е закона на материята. Защо хората смятат по-успешните от тях хора за по-щастливи? Пуста завист. Когато предизвикват завист в другите вече са щастливи, а когато завиждат на някого са тъжни.

Татяна Новак: Защото има някой, който по стандартите на системата е по-добър от теб.

Игор Михайлович: Разбира се. А когато човек живее с Духовния свят и го осъзнава, за него всичко това става смешно. Има ли кола - има, няма ли - ще се разходи пеша. Каква е разликата? С колата е по-бързо, без нея по-бавно. Ако има възможност да кара хубава кола - прекрасно. Това не е важно. Най-главното е, че разбира как в този свят нищо не му принадлежи. Дори тялото, което ползва е временно. Това е същото както ризата. Моята риза - но нима е моя? Просто я ползвам временно.

Татяна Новак: Игор Михайлович, има един интересен момент в начина на действие на системата. Тя кара човека да повярва, че видите ли притежава нещо. И това не са само материални вещи...



Игор Михайлович: Системата не само кара човека да вярва, че притежава нещо, но и дава такива възможности, демонстрира, че човек притежава някакви метафизични способности. Забележи, дори и най-върлите атеисти се гордеят с това и често разказват как били предсказали нещо, предупредили някого, знаели предварително и се хвалят с това. Защото всички хора са склонни към мистицизма, желанието да притежават тайно знание, а тайното знание означава тайна власт, просто борба за власт, нищо интересно. Както винаги - материя.

Татяна Новак: Но вие споменахте, че всичко е огледално, а ако обърнем страните и предположим, че това е от духовното?

Игор Михайлович: Ако сменим места с духовното то човека, който разбира, какво представлява Духовния свят, опирайки се плътно в него, наистина притежава тези възможности, но никога не ги използва, защото знае, че това не е негово. Не са му нужни, никак. Всяка промяна, та дори и позицията на една молекула в този свят предизвиква верижна реакция. Това може да повлияе на избора на хората, а това не е допустимо. Хората трябва да избират свободно как да живеят. Ще воюват ли или ще се помиряват, това е техният избор. Каквото доминира вътре в тях, това и изливат на вън.

Татяна Новак: Това е просто една проекция. Виждаш външния свят според това, какво преобладава вътре в теб.

Игор Михайлович: Не, не е точно така. Всеки човек, за сметка на съзнанието, се смята вътрешно добър, прекрасен и неотразим. Всъщност всеки човек е добър. Повярвай ми всички хора са добри. Няма лоши хора. Съзнанието ги прави такива. То им разказва абсолютно обратното, как всички са лоши, не разбират и налагат своите желания, казва им да извършват престъпления, да лъжат, да се ядосват и да



сеят злоба. Нека да вземем един прост пример, когато едно добро дело предизвиква верижна реакция от доброта и тутакси затихва, а лошото продължава дълго време. Ето една друга ситуация. Караш си и на кръстовището, някакъв добър човек ти дава път и ако на някое следващо кръстовище чака човек винаги ще му дадеш предимство. Но минават десетина минути и започваш да подминаваш тези, които чакат на кръстовището. В теб вече няма желание да дадеш предимство, ти вече си забравила за това, което са направили за теб. А ако някой ти сече пътя цял ден ще се възмущаваш. Защо? Защото негодника с негодник е посмял да ти сече пътя. Колко некултурно. А ако са те обидили, въобще ще спориш със себе си цяла седмица. Вече говорихме за артистите на сцената и картинките, които показват, за какво? За да предизвика в теб силна емоция, в която влагаш своето внимание и колкото по-ярка е картинката, толкова повече внимание влагаш. А това означава финансиране на артистите, вече говорихме за това. Всичко е просто.

Татяна Новак: Хората въртят този сценарий, дори разбирайки, че е пуст, а с времето започва да се превърта...

Игор Михайлович: Няма нищо пусто. Вече говорихме и за това. Няма дори празни мисли, те изобщо не са празни. Няма никаква разлика дали киното тече най-вече, дали в твоите мисли няма никаква разлика, това са същите тези артисти, играещи едни и същи сценки. Разбираш ли? Личността се намира в пълна тъмнина, има такъв израз и той е удачен - докато не придобие духовното зрение и слух. Когато вижда Реалността, а докато не притежава това, тя е като детенце в залата и слуша всичко, което ѝ разказват. Чисто и просто. Затова няма нищо пусто. Дори и мислите, които хората превъртат цял ден, фантазират си за далечни неща представяйки себе си като герой или победител в спора, общо взето превъртат различни картинки, които не са се случили реално, но продължават да ги въртят. Често се случва да се връщат към минали картинки, които са им били интересни.



Защо се случва всичко това. Защото отнема нашето внимание и време, то просто ги изяжда. Изяжда истинския Живот на човека.

Татяна Новак: За системата това е много важно...

Игор Михайлович: Така се храни. Просто се храни, никакъв морал, никакви ценности. За системата, човешкият живот е без никакво значение. За нея дали си жива или мъртва - все едно ще я храниш. Докато те има, бягаш и съществуващ естествено, можеш да и дадеш повече сили, но мъртва също ще я храниш. За нея няма значение.

Татяна Новак: С всичко, което предлага системата не ще влезеш в Духовния свят.

Игор Михайлович: Естествено. Вече много говорихме за това. Тя е враг на Духовния свят. Тъкмо това е този, когото наричат антихрист, сатана, дявол и как ли не. Естествено, че това е антиподът на духовното.

Татяна Новак: Тоест с такива материални куфари не ще минеш през духовните врата.

Игор Михайлович: Да, тъй като са твърде тесни. Нещо относно работата на съзнанието, защо се случва това? За съжаление единици са тези, които изучавайки неврофизиологията, психологията или психиатрията се замислят, защо и как мислим, а другите въобще не се замислят за това. За съжаление хората изпускат най-важното и нужно. Много сме говорили, трябва да се контролират мислите, да се наблюдава, но когато човек възприема това през своето съзнание без вътрешна потребност да изучава, тоест да порасне и да придобие този навик, всичко минава покрай ушите им. Защо? Защото слуша със своите земни уши, а не с духовните, тъй като духовните са запушени. Артистите са ги запушили и нашепват. Затова не чува нищо друго. За съжаление



не разбира как работи нашето съзнание, а ако човек се успокои и просто понаблюдава, какво му предлага, какви навици, наистина става интересно. Хайде да направим малък експеримент, това се превърна като правило за нас. Представи си как изписваш думата „крава“. Просто си го представи и започни да наблюдаваш какви мисли и асоциации се появяват. Пред очите ти се появява кравешка муцуна, различни теленца, картинки, мляко с етикет на крава, шоколад с кравичка или нещо друго. После започват различни интерпретации на всички тези картинки. Това ми напомня на компютъра. Защо? Защото логиката му работи на асоциативен принцип, какво означава това? Набираме думата крава в компютъра и излизат множество видеа, статии и т.н. Това, което привлече твоето внимание, него и избираш, то се зарежда и четеш. Същото се случва и в главата. Коренът на това дърво е думата „крава“, която изписа, а всичко останало е стъблото, клоните, листенцата. Всичко това са различни картинки, възникващи в главата. Мнозина казват: „не виждам, няма такива неща.“ При всеки има такива неща. Съзнанието на абсолютно всички хора работи по един и същи начин, но не на всеки се отдава възможността да го види. На човек му е необходимо да потренира, за да види целия обем от предлаганата от него информация. Най-често изхвърля призрачните картинки и разсейва вниманието. Или когато Личността е съвсем малка, без каквото и да било осъзнаване, че съществува. На тези хора им е най-тежко от всички. Те много трудно се самонаблюдават, просто няма кой да наблюдава. Тези хора трябва доста да се потрудят, за да може Личността да порасне малко и да се научи поне на елементарни неща. Но по-голямата част от хората на Земята са способни да се самонаблюдават, нужно е да се успокоят и с да наблюдават. И не е нужно да правят нищо, просто да понаблюдават, какво им показва съзнанието, а то винаги ни подхвърля картинки. Много по-рядко надписи, но надпис на същата тази картинка. Никога не идва мисъл във формата на подсказка или нещо друго. Думите, които произнасяме дори не разбираме от къде изникват, казват на-



вик, не! Те сами се подреждат. И когато контролираш своето съзнание, то ще подрежда правилно думите, естествено от базата, която има. Ако искаш да я разшириш - чети повече, изучавай, общувай, нали така? Иначе ще ползваш това, което имаш Всичко в триизмерния свят се подрежда посредством съзнанието. Това е единственият начин за комуникация. Макар тук да е възможно да се комуникира с другите и по друг начин, посредством чувственото възприятие, това се чувства и се възприема лесно. Дори сега много хора откликват чувствено. Защо се случва така? Защото понятията като време и пространство са привързани към материалния свят, а всичко, което чувстваме е отвъд. Всеки един човек може да бъде почувстван с лекота, както и която и да е точка във вселената. Но това не е толкова важно. Отново стигаме до някакви свръхестествени способности, които хората могат да развият аналогично чрез своето съзнание, системата го позволява, когато човек влага много от силата на своето внимание тя им дава такива възможности. Ето простичък пример: ако човек много желае нещо и реално мисли много за него, влагайки силата на своето внимание, ако това е допустимо, може да се случи. Защо? Защото системата преценя - допустимо ли е или не е допустимо. Достоен ли е човек, или не и тем подобни.

Татяна Новак: Тоест не е задължително, че ще даде?

Игор Михайлович: Разбира се, не е задължително.

Татяна Новак: Възможно е дори да отнема внимание-то, без да даде.

Игор Михайлович: Човек и без това я храни. Тук също има своите хитрости и закони, но това е магия, чисто и просто магия. А какво е магията? Това е използването на своя шанс за придобиване на Вечен Живот, ставайки част от Духовния свят, за временното, празното и ненужното. Празно в смисъл като безсмислено.



Татяна Новак: Тоест трябва да се обръщаме към съзнанието ако това е нужно.

Игор Михайлович: Не, съзнанието трябва да си работи, както си работи. То трябва да служи и винаги да е заето с нещо. Това е най-главното и първо. Ако не го натоварваш, то ще те натовари, наистина. За това са знаели от както свят светува. И сега мнозина, които поне малко изучават своето съзнание, разбират прекрасно, че веднага, когато то получи свобода, например човек си казва: „уморих се, ще си почина малко“, започне ли да почива, започват сериозните атаки. Когато прилагаш дисциплина и го натоварваш с голямо количество информация, която трябва да преработи, дори е най-добре 5 - 6 задачи едновременно, та дори и повече, тогава е заето и работи, а докато работи му даваш бонбонче, спре ли да работи не му даваш. Къде ще се дене, ще работи, нали иска сладичко. Това е единственият начин да бъде подчинено. Но както виждаш, мнозина смятат, че ако са постигнали нещо в духовен план, следователно съзнанието ще стане меко и нежно и ще слуша - Не. Това е както примера с мечката. Докато влагаш внимание там, където ти трябва, то прави каквото си му казал, а ако влагаш внимание в това, което то желае, е, ще седиш и ще желаеш пустото.

Татяна Новак: Наистина, хората живеят в илюзията, че ако растат духовно, то трябва да им изпраща само хубави мисли и нищо лошо.

Игор Михайлович: Та това е толкова лесно. И отново, какво означава хубава мисъл? Ако отхвърляш лошите ще имаш само хубави мисли в главата, а ако възприемаш само лошите мисли, тогава не можеш да бъдеш в контакт и да чувстваш Духовния свят, това е противоестественно. Когато се намиращ в чувствено възприятие или в диалог с Бога, както казват в религиите, тогава няма как да дойдат лоши мисли. Защо? Защото няма да ги допуснеш и да финансираш това кино, за какво ти е да го гледаш, а още повече да



го превърташ отново и отново. Системата е изключително рационална и не търпи загуби. Това е като математиката и физиката, всичко е на своите места.

Татяна Новак: Тоест веднага, след като съзнанието за-
дава някакви въпроси на хората и те влизат в този диалог...

Игор Михайлович: Те се намират вече в тесен контакт със съзнанието и прекъсват диалога с Духовния свят в полза на материалния свят. Който, каквото и да разказва - това е така. Тоест те вече не са живи, а мъртви.

Татяна Новак: Между другото в много от религиите наричат хората спящи или мъртви, в православия казват: „Събудете се спящи! Ще възкръснете.“

Игор Михайлович: Във всички религии. Ако не си възкръснал приживе, докато е живо тялото, то след неговата смърт никога няма да възкръснеш.

Татяна Новак: Има ли разлика между понятията - мъртъв и спящ?

Игор Михайлович: Никаква. Е, има поверие, че спящият може да се събуди, а мъртвият не. Тук се има предвид или мъртво състояние или се е отнасяло към хората, които практически нямат шанс да придобият Живот. Тоест толкова силно над тях властва съзнанието, сатаната, бесовете, както и да ги наречем, намират се под властта на Луцифер, че не е възможно да се освободят. Но това е много рядко явление, всеки човек може ако поиска.

Татяна Новак: Всеки може да се събуди.

Игор Михайлович: Но не съзнанието ще го поиска. Само ако го почувства. Ако има такава потребност в него. Всеки човек чувства, че не е случайно в този свят. Всички



си задават този въпрос. Но на кого задават този въпрос? На своето съзнание. А то какво ще им отговори? За какво си на този свят? За да напакотиш повече и да избягаш. Но се пита, къде ще избягаш? Никъде. Няма как да се измъкнеш от материята ако си и служил цял живот, нали така?

Татяна Новак: Постоянно влизаш в задънена улица.

Игор Михайлович: Естествено!

Татяна Новак: Задънена улица. Разбираш, че в този свят нещо не е наред. От личен опит мога да кажа, как режисьора ти предлага някакви сценарии, в основата си драми.

Игор Михайлович: Как иначе! Драмата задява най-много, сълзите текат като река.

Татяна Новак: При това предлага някакви...

Игор Михайлович: А ти само погледни как фрактално се повтаря всичко. От вътрешното състояние на хората към външния свят. А ако погледнем геополитиката, икономиката, макроикономиката, та до климата. Всичко е взаимосвързано, просто хората не го разбират. От кого изниква всичко? От тях самите. А те се опитват да обвиняват другите, та нали сме такива добрички. Съзнанието говори на всички, че са добрички.

Татяна Новак: Тоест от ключовия вътрешния избор, дали си с Духовния свят или със съзнанието зависят и процесите в геополитиката и климата?

Игор Михайлович: Когато обществото се взема като единица. От това зависи много. Простичко казано, ако хората са в примирение с Бога, гаранция, че ще бъдат в примирение и помежду си. Когато между хората има не просто интерес на ниво съзнание, водещ единствено до материал-



на изгода, а когато възприемат един другия, посредством чувствено възприятие, като едно цяло, а Духовния свят е единен, Единен в множеството и множествен в Единството. Тежко е да се разбере с ума, но не е и нужно. Имам предвид съзнанието. Това трябва да се усвоява практически. Ако в действителност беше така, тогава не само, че нямаше да си си подлагат крачетата, а всички щяха да протягат ръка за помощ. Ако веднъж си се спънал, няма да позволиш това да се случи с ближния. Светът щеше да е такъв, е...

Татяна Новак: Болката на другия щеше да е и твоя болка, както и радостта.

Игор Михайлович: Когато има единство, всичко се възприема единно. Победата на другия е и твоя победа и радост, чуждата болка не е чужда, тя е и твоя болка. В това е смисълът. Ето това е Единството. Но естествено в Духовния свят не може и дума да става за понятие като болка. Там е щастие, Любов, но това могат да разберат само онези, които са го постигнали. И отново, ако вземем писанията, единици са хората от всички религии, които описвали нещата базирайки се на своя личен опит. А всички останали преписвали един от друг. Там се виждат всички заблудите на ума.

Татяна Новак: Желание за специални ефекти или светлина.

Игор Михайлович: Разбира се и много други описания, които не се отнасят към действителността. А този, който имали опит - описвали простичко. Е, понякога трудноразбираемо, защото е много сложно да се опише с думи прости, вече говорихме за това. Какъвто и словесен запас от думи да са имали, описването на тези неща с подобни първични инструменти е изключително сложно. Много по-лесно е човек да го почувства, но това може да стане единствено, когато го поиска, когато е отворен да го възприеме. А ако не се е отворил няма да възприеме, съзнанието не е способно на



това. На него са му нужни видими спец ефекти. А това вече е насилие. Това, което се предава на дълбочинно ниво не е насилие. Това е просто Любов.

Татяна Новак: Но нали хората чувстват?

Игор Михайлович: Чувстват, но не всички го разбират. Опитват да го разберат с ума. А разума ще разкаже точно обратното. Мнозина сега чувстват, без да разбират какво и съзнанието ще търси смисъла. В кодирането, някаква хипноза, магически сили. Няма никакви материални сили! Просто ИСТИНАТА. Просто това, което е скрито от съзнанието е отворено за Всички. Затова, който иска черпи. Или тези, които са способни да го възприемат.

Татяна Новак: Сега просто ми се иска да призова хората да се отворят.

Игор Михайлович: За какво? Не трябва. Хората трябва да направят сами своя избор. Това е било написано някога и от време оно се спазва. Духовният свят е спокоен. Той е спокоен, защото е безкраен. Той не е временен.

Татяна Новак: Игор Михайлович, има такъв израз: хората губят съзнание от чувства и Любов. Това, което сега се случва, ще даде на мнозина да почувстват истинния смисъл на този израз, нека все пак опитаме да разкрием смисъла.

Игор Михайлович: Не губят съзнание в пряк смисъл, според медицинското понятие. Всъщност да се изгуби съзнанието е много сложно. Имам предвид да се разделиш с него. Тук се има предвид, че съзнанието изгубва своята власт над Личността. Изобщо, не знам за кой път, но ще повторя: човек трябва да се самоизучава. Най-големият враг в неговия живот, или по-скоро най-главният враг на пътя към Живота е неговото съзнание. Затова трябва да го изучава. Ако не познаваш своя враг ще загубиш! Затова трябва да



се изучава как работи, какво всъщност е то. Битува такова разбиране сред хората като: аз не съм този, за когото се възприемам. Много от хората, каквото и да правят, каквото и да постигат, не чувстват, че са свършили най-основното. А ако не са го свършили, животът им се обезсмисля. Наистина се обезсмисля. В този ред на мисли Джелал ад-Дин Руми го е казал много точно: „Един цар изпратил някакъв човек да изпълни негова заръка в далечен град. Човекът пристигнал в града, заел се с безброй различни задачи, уреждал своите дела, помагал на приятели, роднини и забравил да изпълни това, за което го изпратил царят.“ В действителност, каквото и да направи, ако не изпълни най-важното, той не е свършил нищо. Ако човек, идвайки в този свят, не излезе от него Жив, следователно просто е Изгорил своя Живот! Затова съзнанието трябва да бъде изучавано. Но тук се крие един малък феномен. Когато човек изучава своето съзнание то изпада в ужас - съзнанието изпада в ужас. А когато Личността осъзнава, че е Личност, тя изпитва невъобразимо Щастие. Защо се случва така? Защото в този момент всеки един от тях се докосва с Този, който ги е създал. И това е така! Изучавайки съзнанието човек разбира, че то не зависи от него, че той е негов роб. Защо толкова често се споменава думата - роб, роб, роб? Човек наистина става роб на своите желания и прищевки, става лесно манипулируем от своето съзнание досущ като марионетка. И това е истина. Това може да се разбере, когато достигнеш до Свободата.

Татяна Новак: Игор Михайлович, убедена съм, че хората сега чувстват всичко, което се случва. Това е невероятен подарък. Има един момент. Те го получават, без да са работили достатъчно над себе си. Тоест това е невероятен подарък. Как да бъдем постоянни?

Игор Михайлович: Всичко зависи от човешкия избор. Мнозина търсят някой силен свещеник, гуру или наставник, както и да го наречем, търсят тези, които притежават някаква духовна сила. С каква цел? За да се подсилят от



тяхната сила. За да придобият увереност в себе си. Всичко се случва, най-вече от липса на вяра в себе си. А защо има такава неувереност? Кой пречи? Съзнанието. Та нали то им разказва, както вече споменахме в началото на предаването, че си слаб, не можеш нищо, никога няма да разбереш и постигнеш нещо. Че се занимаваш с глупости, че смисълът на живота е в материята. Докато работиш над себе си, изучаващ съзнанието, изпълняваш духовни практики или губиш времето си за четене на духовни книги, всякакви книги, в това число и религиозни. Докато се занимаваш със своя духовен ръст, животът минава покрай теб. Това е съзнанието - неговата функция е такава. При всички случаи Животът ще мине покрай теб ако живееш под диктатурата на своето съзнание. Не е ли така?

Татяна Новак: Тоест хората пребивават в илюзията, че движейки се с духовните хора и те самите растат?

Игор Михайлович: Не е илюзия! Това действително е така. Бих нарекъл тези Сили, Духовните Сили, някой ги наричат Силите на Светия Дух, в книга АллатРа се нарича Силата на Аллата и някога са се наричали така. Не е толкова важно как се казват, божествени... просто Сили. Да ги наречем Духовни Сили. Когато човек се докосва с Тях, той получава шанс да се зареди, Те го изпълват. Тъкмо за това хората биват привлечани от духовно силните Личности. Но отново, кои се стремят? Тези, които са в търсене на Духовното. Но в мнозина, които живеят със съзнанието, тези хора предизвикват ненавист и ярост. Защо? Защото съзнанието се страхува, че ще изгуби контрол над Личността, благодарение на това влияние. Затова съзнанието им разказва всякакви небивалици. Започва да ги залива с помя, за да отвлече силата на вниманието и Силите, които човек получава, да ги наречем допълнителни за своя духовен ръст, за преодоляването на бариерата в тях и излизането от робството, към мислите, които съзнанието му пробутва. Излиза, че получавайки шанс, човек започва да прахосва тези средства



за обслужване на системата и своето съзнание.

Татяна Новак: Назрява въпросът: как всеки зрител да използва тези сили?

Игор Михайлович: Това е техен избор, тяхно право. Тъкмо в това е свободата. Виж колко силно се различава Духовния свят от материалния. В материалния свят аз бих сравнил тези сили с финансите. Това е все едно, че са те финансирали с определена сума, с която да построиш дом за бездомните, а вместо това харчиш тези средства за реклама на този дом. Домът не е построен, но рекламата тече. Така е и тук. Получаваш духовни сили за придобиването на Живота. А съзнанието превърта всичко на опак. То използва тези сили, за да привлече вниманието към своите картинки, за някаква мигновена пустота, илюзия. И естествено не умеещия или по-скоро не желаещият да върви към чувствата човек, не вижда това със своите земни очи, а духовните още не са отворени, затова се подчинява на своето съзнание и изразходва Силата за това, което вижда и чува. Какво се случва?

Татяна Новак: Разсъждава за духовното, без да практикува.

Игор Михайлович: Философства. Стои на едно място и философства. И не се движи никъде. Нали така?

Татяна Новак: Игор Михайлович ето още един интересен момент. Системата манипулира хората със страха и постоянно им предлага да защитават някакви позиции или положение, което са завоювали: „ето вижте ме колко съм духовен и добър.“ Хората постоянно защитават системата.

Игор Михайлович: Намират се в спор със самите себе си. Защото системата натиска на най-уязвимото място - егоизма, а той е производно на същото това съзнание. Ето ти го



и резултата. Спорят сами със себе си. Какво правят? Влагат силата на вниманието или средствата в пуста реклама на живота. Съзнанието трябва да има страхове, трябва да се страхува. За него това е, не знам с какво да го сравня, с хартията и огъня. Духовния свят за съзнанието е както огъня за хартията - пагубен, затова се страхува от Него и не Го разбира. Но не и за човека, имам предвид както Личност.

Татяна Новак: Какво ще избереш: да се страхуваш или да обичаш.

Игор Михайлович: Това е изборът. Това и ще доминира в теб. Живееш ли в страх ще се мъчиш, ако можем да го наречем живот. Или да живееш в радост и Любов. Истинска Любов.

Татяна Новак: Ако си с Духовния свят, всичко, което чувстваш към него е отвореност, искреност и Любов.

Игор Михайлович: Тогава и получаваш същото.

Татяна Новак: Игор Михайлович в Библията има следния израз: „В любовта няма страх, но съвършената любов пропъжда страха, защото в страха има мъчение, страхуваният се е несъвършен в Любовта.

Игор Михайлович: Правилно. Понятието за съвършената Любов е присъщо за Духовния свят, тоест във висшето разбиране на тази дума. А страхът и Духовният свят са несъвместими неща. Личността не може да изпитва чувство на страх като такава. Особено, когато се докосва с Духовния свят. Но страха е именно една от функциите на съзнанието, с която се опитва, подобно ярка картинка да пресече всички опити на Личността да се освободи.

Татяна Новак: Просто всеки трябва да опознае вътре в себе си този, който плаши и да му заяви, че нищо не му е



нужно от него. Че всичко, което е нужно на човека е неговата искрена любов и отвореност.

Игор Михайлович: Всичко, което е нужно на човека вече го има в него. Всички възможности са дадени. И стремежа на Личността го има. Всичко има. Просто трябва да се използва. Чисто и просто. Дори ще кажа повече. Във всяка религия се говори за това. Във всяка религия се посочва пътя. Естествено има много измислици от ума човешки, пояснявали, разказвали...

Но търсеция ще го намери лесно, във всяка религия. Няма лоши религии. Има нежелание на хората да вървят по този път. Ето това е.

Татяна Новак: Игор Михайлович, струва ми се, че има два пъти, единият...

Игор Михайлович: Пътят е един! Повярвай ми, пътят е един. Просто хората подхождат по различни начини. Просто ставаш и тръгваш. Но това са единици, тези, които разбрали цялата тази простота. А другите вървят през дебрите на своето съзнание. В началото през борбата, докато не натрупат Любов и разбиране, а после чрез Любовта. Някои искат да се поборичкат, а други искат да Живеят веднага. Станал и тръгнал.

Татяна Новак: Много е важен изборът и отговорността на всеки човек, защото в религията се предлага „съдът“ да бъде очистен, за да може в него да влезе Благодатта, която ще помогне на човека да се съедини с Духовния свят. Очиствайки съда, хората...

Игор Михайлович: Всички чакат как нещо ще слезе. Всички чакат как ще дойде. А То вече е тук! Съзнанието е това, което разказва врели ни кипели. Моли се, медитирай, занимавай се ритуали, без значение, важното е да правиш нещо в очакване То да дойде. Няма да дойде, докато слушаш



съзнанието и неговите подсказки, докато изпълняваш духовните практики с ума, нищо няма да дойде, освен илюзии и халюцинации в най-добрия случай. Е и самохвалство.

Татяна Новак: Вътрешният избор и решимостта.

Игор Михайлович: Честност в отношение към себе си. Истинска честност. Няма решимост. Решимостта на съзнанието ли? Каква решимост може да има? Харесва ти да страдаш? Решимост в страданието или какво? Решимостта е необходима, за да се извърши подвиг в този свят. За какво? За да говорят за теб и да те запомнят. А когато човек върви по духовния път му е все едно какво говорят, добро или лошо. Това си е техен проблем, септоника. Това е тяхното съзнание.

Татяна Новак: Мнозина казват, че духовният път е своеобразен подвиг.

Игор Михайлович: Какъв ти подвиг. Извини ме, сутринта ставаш и отиваш да се умиеш, няма това е подвиг? Това е естествен процес. Същото е и с духовния път, с очистването и всичко останало. Това е естествен процес. Трябва да бъде така! Просто всичко това е било изкривено и съзнанието разказва...

Отново това съзнание. То разказва, че трябва да бъдеш силен, да извършиш подвиг. Да бъдеш винаги готов за подвиг и тем подобни. Нима това е подвиг? Просто да започнеш да Живееш. Това е потребност.

Татяна Новак: Игор Михайлович, с какво започва деня на човека, неговото утро, който е избрал да Живее с Духовния свят?

Игор Михайлович: Така както при всички - от Изгрева.

Татяна Новак: Игор Михайлович, в „Добротолюбие“



има израз, който бих желала да коментирате: „Докато още не е Роден, човек се страхува от своя смъртен час, когато се доближи до Бога се бои от Неговия съд, а когато изцяло Му се отдаде, Любовта разтваря единия и другия страх.

Игор Михайлович: Правилно, защото първите два са били от ума. Всичко изчезва, когато човек стане едно цяло с Бога. Всички заблуди, които разказва съзнанието, преживявания, усещания изчезват. Бог е Любов. Бог е щастие. В Него няма страх. Човек не може да изпитва страх пред Него. Ако изпитва страх пред Бога, следователно човек не е Жив или все още не се е събудил. Но при всички положения не е Жив, защото само съзнанието изпитва страх пред Бога.

Татяна Новак: Страхът да не успее да стигне?

Игор Михайлович: Това е съзнанието, то е отговорно за него и докато човек го слуша, не е способен да отиде никъде. Когато личността се намира в тясна връзка със съзнанието, а то е най-лошият спътник. Разбираш ли, не знам с кого да го сравня. Той е по-лош от Сусанин. Ще те заведе там, от където не ще излезеш. (Иван Сусанин, руски национален герой)

Татяна Новак: На него просто му е изгодно човек...

Игор Михайлович: Е, за това е говорено много.

Татяна Новак: Изгубих съзнание.

Игор Михайлович: Не си единствената. Хубава реакция.

Татяна Новак: Целият разговор се върти около това, да кажа на хората - Живейте и Чувствайте.

Игор Михайлович: Защо е нужно да се казва. Живей



и Чувствай! Всеки избира своя път. Кой каквото цени, нали така? Именно в това се изразява тяхната свобода - свободата на избора.

Татяна Новак: Игор Михайлович, в писанието е казано: „Който вярва в Мене, из неговата утроба, както е речено в Писанието, ще потекат реки от жива вода.“

Игор Михайлович: В дадения случай се говори за това, което обсъждахме преди малко. Който е с Него, той се изпълва с Неговата сила. И той я излъчва толкова силно, че другите Я чувстват.

Татяна Новак: Има такъв момент, когато възникнат мисли да задържим това състояние, трябва просто да сме прозрачни, отворени и цялостни.

Игор Михайлович: Тежко е да се говори, когато си под водата, нали? Старай се. Хората те слушат. Задавай своите въпроси.

Татяна Новак: Спомних си една притча, в която се говори за водата: за да може корабът да плува, му е необходима вода, но ако се напълни с тази вода, просто ще потъне. За да може хората да почувстват Духовния свят те трябва да пребивават в този триизмерен свят, но ако я пуснат в себе си...

Игор Михайлович: Те и така пребивават, но ако я пуснат в себе си - ще потънат. Триизмерния свят - това е земния живот. Това е шанс да се постигне нещо повече. Като нов етап в еволюцията.

Татяна Новак: Задачата е да не се пуска вътре в нас.

Игор Михайлович: Задачата е просто да се Живее! Нима е сложно? Да развиваш това, което си получил. Да го



вземеш и да не го изразходиш напразно. Това, което си получил сега.

Татяна Новак: И да не търсиш в това никакви етапи, защото...

Игор Михайлович: Да не даваш на съзнанието да го обсъжда! Това е най-основната задача. Без оценки и обсъждане, А да използва Силата за това, за което трябва да я използва. Ако има такова желание. А ако има друго желание... Това си е техен избор. Изразявайки се с думи прости, това е такъв своеобразен безвъзвратен кредит. Като шестица от тотото. Къде ще я изхарчиш си е твоя работа. Това показва още веднъж, че Духовния свят е абсолютно Щедър. А Бог обича всички. Нали така?

Татяна Новак: И хората отвърщат със същата Любов.

Игор Михайлович: Хората - да. А не хората за съжаление... Но това е техен избор.

Татяна Новак: Игор Михайлович, много е сложно да се опише, когато се намираш във връзка с Духовния свят, а и нямам особено желание за това. Сега просто ще прочета думите на един човек, който, както ми се струва вървял по духовния път архимандрит Софроний. Сергей Симеонович Сахаров, който говорил за неща, които мнозина изпитват в този момент. „Когато тази Любов се докосва до сърцето, тогава нашият Дух вижда Бога в своята светлина и Живее с Него и в Него. Той превъзхожда всяка човешка мисъл, за него не е приложимо нито едно от нашите измислени понятия. Той е Жив. Неговото могъщество е неизчислимо. Неговата Любов - неизповедима. Да се Живее с Него е невъобразимо богатство. Всички мои думи, изречени с цел моето възхищение към Бога са безкрайно нищожни.

Игор Михайлович: Какво може още да се добави?



Татяна Новак: Но предаването трябва да се продължи!

Игор Михайлович: Сложно е да накараш своето съзнание да работи, както трябва, нали? Ето в това е същността на служението, за което мнозина питаха. Когато ти се иска това, което не е възможно да се обясни с думи, а трябва! За хората.

Татяна Новак: Все пак ще прочета още нещо от нещата, които описвали тези, които чувствали Духовния свят. „Светлината се явяваше по-скоро като огън, изгарящ както цялото ми тяло, така и душата, това горене възприемах като чуждо на Бога. Ооо, тогава изобщо не разбирах, какво се случва с мен. Мисълта ми не можеше да проумее природата на този огън и цялата светлина. Оживях Духом. Това, което помня със сигурност, бе моя основен стремеж към Бога, моята смъртоносна тъга към Него. В своите молитви изразявах своя стремеж с такава концентрация, че дори да е идвал огъня или светлината, моето внимание и тогава не се откъсваше от Бога. Целият ми стремеж бе към Него.

Игор Михайлович: Ключовият момент е - моето внимание...

Татяна Новак: Не се откъсваше от Бога.

Игор Михайлович: С това се изчерпва всичко. Но това е, когато човек върви сам, той не го получава даром. Както говорихме, като кредит. Той го е изкарвал с труд. Сам се е стремил и сам е трупал тази сила.

Татяна Новак: Най-ценното е, че не се е отвличал от никакви светлини...

Игор Михайлович: Нима е сложно? Това е толкова лесно. Какво трябва? Просто да бъдеш! Просто да се отвориш, нали? Това предаване няма да е много разбираемо за



много хора.

Татяна Новак: Но това е хубаво, защото съзнанието няма да може да си обясни какво се случва.

Игор Михайлович: Разбира се, че е хубаво. Само да е на полза.

Татяна Новак: Все пак имало хора, които чувствали и един от тях се явявал Исак Сириянин: „Блажен е този, чиято мисъл е постоянно с Бога. Този, който се намира в диалог с Него. Радостта към Бога е по-силна от живота насъщен и който я е намерил, не само, че не обръща внимание на страданията, но дори не поглежда на своя живот. Реално човек трябва да направи само една крачка. Крачка от себе си.

Игор Михайлович: Всъщност не е нужно да се прави и една крачка. Крачката е разстояние, усилие. Крачка се прави в този свят. Всичко е много по-близо.

Татяна Новак: Игор Михайлович, когато четеш в различните религии за тези етапи, които преминават духовните хора, там се описва какво са чувствали. Там прекрасно се усеща кой наистина е чувствал, а кой философства от ума.

Игор Михайлович: От ума.

Татяна Новак: Където просто копират едни от други думите. Чувства се етапа, когато хората работят над себе си, борят се със своите страсти, а какво се случило в този междинен етап, в който са се съединили с Бога, почувствали Духовния свят, ето информацията е малко.

Игор Михайлович: Това е тайна. Защото е най-интимната част, която е най-сложно да бъде описана. Не защото е скрита от някого. Не. Тя е неуловима. Нея просто я има. Човекът, който не знае, какво е Любовта и Щастието, какво



представяват наистина, поне мъничко, той просто живее със своето съзнание. И в един прекрасен момент чувства, че нещо не е наред. Но то е прекрасно. И описанието му е изключително сложно. Той чувства как неговото съзнание отива на заден план. Чувства как в него се разгаря, наистина се разгаря пламъка на Любовта. Не изгарящ, а дълбок и истински. Той чувства, че може всичко, че е станал част от Този, който може всичко. А следователно и той може всичко. Просто така. Като правило това се случва за миг и мнозина след това търсят тези мигове, тъй като ги губят. Защо ги губят? Защото възхищавайки се от това, започват да търсят това щастие в земния свят, а него го няма тук. Затова и се въртят в кръг, без да стигат никъде, колкото и парадоксално да звучи. А има други, които почувствали веднъж, никога не се разделят с чувството. Те просто започват да живеят с него.

Татяна Новак: Сами започват да го генерират.

Игор Михайлович: Точно така, самите те стават реки, както ни зачете преди малко.

Татяна Новак: Стават Източници.

Игор Михайлович: Точно така. Така и трябва да бъде. Тъкмо това е служението. Е, не на всеки му се иска. Във всеки случай ако не искаш да си източник, поне бъди част от него. И това вече е благородно. Та нали е по-добре да започнеш да Живееш, от колкото да изпуснеш този шанс. Много по-добре е да бъдеш в щастие и Любов, от колкото, да живееш в страх и тежоби. Нали така?

Татяна Новак: Игор Михайлович, в различните религии, в този преходен етап на работа над себе си и стремеж за съединение с Бога, има такъв момент, когато хората живеят аскетичен начин на живот, уединявайки се. Какво изобщо означава понятието истинно уединение? Изолират се физи-



чески от хората.

Игор Михайлович: Това вече е извращение на смисъла. По този начин се опитват да покажат със своя ум или съзнание, колко добре владеят знанието, колко много служат на Бога и само на Него, че започват да странят от хората, че хората им пречат. Всъщност никой на никого не пречи. А ако погледнем етимологията и дълбочината на думата уединение. Единение и у-единение. Тоест единение или единство с Бога. Човека с Бога или пък на Личността с Душата, както е написано в АллатРа или на човека с духовния свят, както и да не го наричаме. Това е съединение на двете части.

Татяна Новак: Ето, пишат, че трябва да се у-единят...

Игор Михайлович: Под това се разбира да се съединят с Божественото. А да си тръгнат от този свят, означава да излязат от властта на съзнанието. Но това не означава да бягаш от този свят. Няма смисъл. Все едно ще останеш със своите, да ги наречем, артисти. Където и да се скриеш, винаги ще са с теб. Е, ако ги слушаш. Не можеш избяга от себе си. И по-леко едва ли ще ти стане.

Татяна Новак: Интересното е, че аскезата в превод от гръцки не е изолиране, а упражнение.

Игор Михайлович: Разбира се! Това е чисто и просто занятие, упражнение. А ние вече го възприемаме като самоизолиране, гавра с тялото, със себе си. Накратко - всичко идва от ума. И не води никъде.

Татяна Новак: Тоест, нужно е просто да се намираш в мир с хората...

Игор Михайлович: Трябва просто да се намираш в мир със себе си и с Бога. Тогава ще си в мир с хората и с



всички на света.

Татяна Новак: Когато се чувстваш тази запълненост и святост, всичко около теб става свято.

Игор Михайлович: Разбира се. Разбира се. Дори ако до теб има човек, който служи на системата със своето съзнание. Е, изборът си е негов. Той се мъчи и страда. На такъв човек може да му се посъчувства, но да му се ядосваш.. Ако му се ядосваш, следователно си същия мъртвец, както и той. Не е ли така?

Татяна Новак: Красотата може да бъде видяна само ако има Светлина.

Игор Михайлович: Красотата може да бъде видяна само от този, който има очи.

Татяна Новак: Духовни очи.

Игор Михайлович: Естествено Ако говорим за истинската Красота.

Татяна Новак: Сега ще се опитам да възпроизведа... Съзнанието тотално ме напуска. Игор Михайлович, има една притча, когато Ученик отишъл при своя духовен учител и му казал: „Ти си човек, който знае всичко за Перлата, би ли могъл да ми Я продадеш или подариш? - Учителят рекъл: - Ако ти я подаря, няма да го оцениш. Ако ти я продам, няма да ти стигнат всички пари на този свят. Затова всичко, което мога да ти предложа е - гмуркай се заедно с мен в Морето и сам Я открий.“

Игор Михайлович: Хубава притча. Затова, може да споделяме един с друг Знанията за духовния път, но просто да ги подариш на човека не е възможно. Трябва да се гмурка заедно с теб. Ако го иска. А да го накараш е недопусти-



мо. Отново - свободата на избора. На самия човек. Ако иска гмурка се, не иска не се гмурка. Иска - Живее, не иска не живее. Всичко е пределно честно.

Татяна Новак: Игор Михайлович, убедена съм, че хората ще гледат нашите предавания и ще се връщат към тях отново и отново...

Игор Михайлович: Особено това.

Татяна Новак: Безусловно ще им е на полза, но въпросът е да не се превърне в тяхна патерица по духовния път.

Игор Михайлович: С патерици е по-лесно да се научиш да ходиш. Особено когато не остава много време.

Татяна Новак: Това е ключов момент. Че времето не е никак много.

Игор Михайлович: Да, животът е прекалено кратък.

Татяна Новак: В „Добротолюбие“ се казва: „Недей да спориш с мислите, които врагът сее в теб, по-добре ги прекъсвай с молитва към Бога.“ Това е своеобразно потвърждение на това, което говорихте. Просто не трябва да спориш с тях.

Игор Михайлович: Нали казвам, пътят е един. Всички минават през него. Всички се сблъскват с едно и също. За някого е по-лесно, за друг по-трудно. Но всичко минава, така че нищо ново. Затова пък е лесно да се разбере, кой къде отстъпва, кой как се е предвиждал. Кой с бързи крачки, кой с бавни. Както се казва кой с патерици, кой без. Но това не е толкова важно. Най-важното е да стигнат. Нали така?

Татяна Новак: Това може да се случи много бързо,



мълниеносно.

Игор Михайлович: Мигновено. А може и животът да не стигне. Понятието време съществува само тук, не Там.

Татяна Новак: Игор Михайлович, какво изобщо...

Игор Михайлович: Какво се случва сега ли?

Татяна Новак: Какво изобщо се случва сега? Чувствам как се случва...

Игор Михайлович: Ако чувстваш за какво ти е да го озвучаваш. Останалите...

На някого съзнанието ще разкаже. А този, който не му обръща внимание ще разбере.

Татяна Новак: Какво изобщо е това понятие...

Игор Михайлович: Това показва, че не всичко може да се осмисли. Материя. Това показва, че материята е просто материя. Но има нещо повече, което се намира далеч отвъд нейния предел. Това не може да се разбере с ума. Но човек може да се докосне до Него.

Татяна Новак: Знаете ли, кое е най-ценното на този момент сега, това, че...

Игор Михайлович: Е Жив.

Татяна Новак: Това, че е Жив. Че за първи път в хората не възникват никакви въпроси.

Игор Михайлович: Няма страшно. Съзнанието ще им помогне.

Татяна Новак: Тоест ще трие тези моменти.



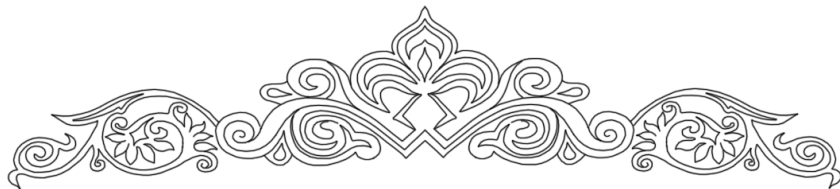
Игор Михайлович: И ще им се противопоставя ожесточено. Ако позволят. Но отново, това е техния избор. Само глупецът отблъсква протегнатата към него ръка. Особено, когато умира от жажда. Мисля да завършим днешното предаване недоизказано. Иначе ще нарушим неписаните от нас Закони. И без това е дадено прекалено много.

Всичко добро.

Международно обществено движение „АлатРа“





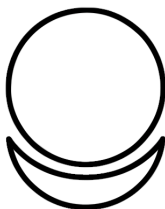


Официален сайт на АллатРа

www.allatra.org

АллатРа ТВ - www.youtube.com/user/allatratv

електронна поща - info@allatra.tv



Официален сайт на АллатРа в България

www.allatra.bg

електронна поща - info@allatra.bg

facebook: Аллатра България

